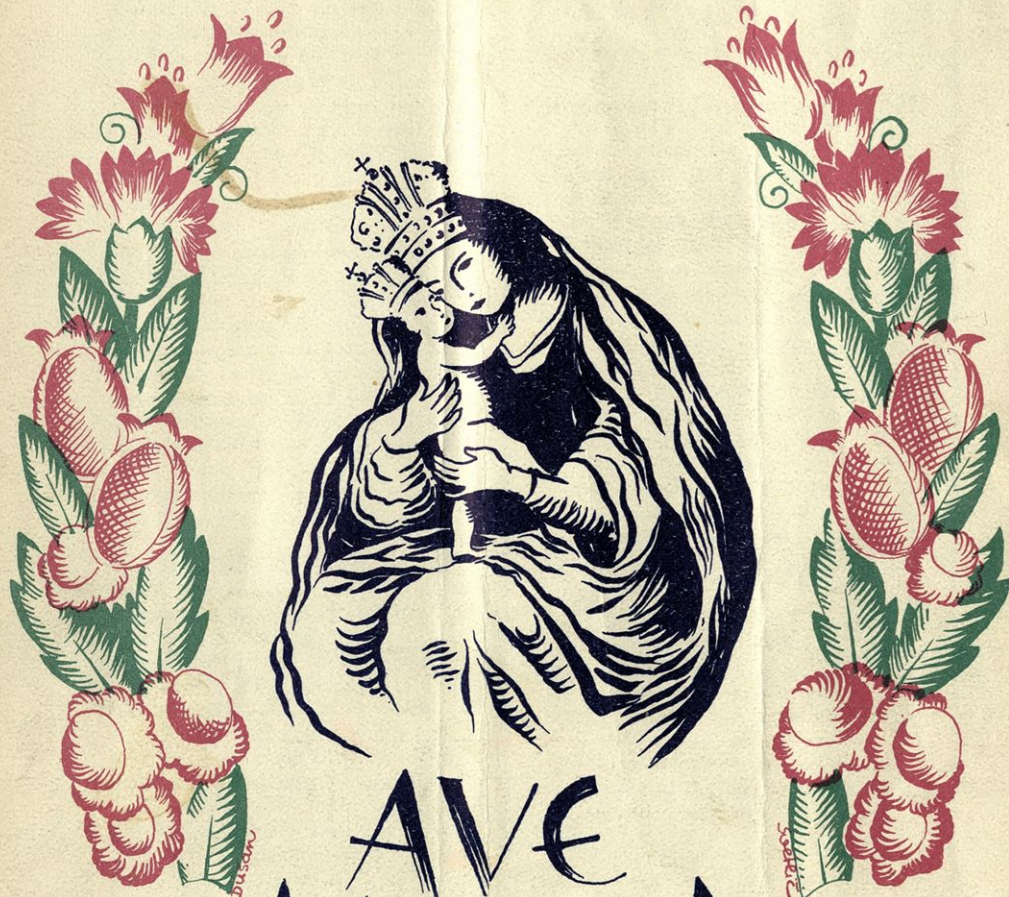


FROM:  
FATHER BERTRAND  
St. Mary's, Lemont

*Dupl.*



AVE  
MARIA

SEPTEMBER 1953



# Ave Maria

## Nabožni slovenski mesečnik

VSEBINA: Rojstni dan /P.Odilo ofm/, stran 257 - Bogkov kot, pesem /Marjan Jakopič/ stran 258 - Za Gospodovim hrbtom /P.B-ič/, stran 259 - Edina stavba svetovnega miru, stran 261 - Baraga in križev pot /Dr. Franc Jaklič/, stran 262 - Dva sija, pesem /Bogdan Budnik/, stran 265 - Marija na Tinski gori /P.Odilo/, stran 266 - Tipljenje matere - tisočletni blagoslov /K.Z./, stran 268 - Stolp slonokosteni /P.Miršek/, stran 270 - Brooklynski mučenec /I.F./, stran 272 - Po kraljestvu križa, stran 274 - Pota božje previdnosti /P. Fortunat ofm/, stran 279 - Baraga uči, Slomšek govori /Priredil p.Odilo/, stran 280 - Čebele pijanke /O./, stran 283 - Lemontski odmevi, stran 284 - Kramljanje na zapečku, stran 286.

Urejajo in izdajajo

SLOVENSKI FRANČISKANI  
v Združenih državah ameriških

St. Mary's Seminary, Lemont, Illinois - Tel: 494

Editor: Fr. Basil Valentin OFM

Business Manager: Fr. Cyril Shircel OFM

Naslov-Address: AVE MARIA, Box 608,  
Lemont, Ill. - Telephone: Lemont 873

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A.  
in Kanado \$ 2.50 - Za inozemstvo \$ 3.00

Tvoja naročnina je dar fantom, ki se v našem semenišču pripravljajo na duhovniški poklic. Naročnikov in dobrotnikov se lemontska frančiškanska družina dnevno spominja pri molitvah.

Published once monthly - twice in October - by the Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross. - Entered as second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

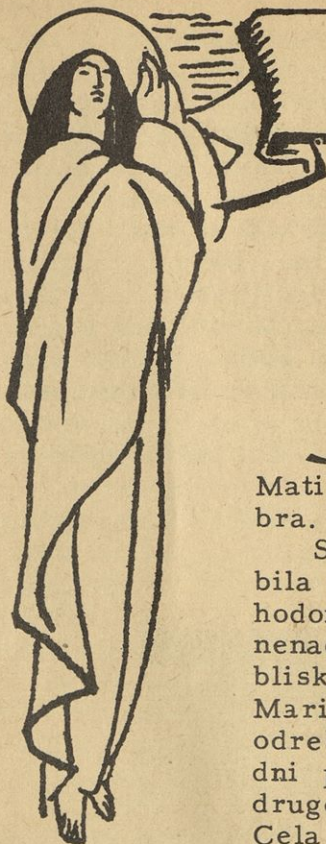
Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Ill.

DRAGI ROJAKI! Mesec september je zopet na stežaj odprl šolska vrata: našo mladino bodo sprejele učilnice. Vem, da imaš skrb za svoje otroke, če še niso dorastli. Ali pa kot stara mati in stari oče s skrbjo gledaš na otroke svojih sinov in hčera. Tudi na tebi leži, kako bo mladina doraščala in kakšna bo.

Rad bi povedal besedo o katoliških šolah. Koliko jih imamo v svobodnih Združenih državah: od osnovnih farnih šol pa do katoliških High Schools in kolegijev ter univerz. Lepo se razvijajo ter poskrbe katoliški mladini za duhovno zgradbo prav od temeljev pa do vrha. Kar govorite z osebo, ki je vse svoje šolanje napravila v katoliških zavodih! Kako je urejeno njeno katoliško mišljenje, izklesan njen značaj; pozna svoje krščanske dolžnosti, spoštuje duhovnike; ve, kako more najti srečo sebi in svoji družini...

Da, to dajo Vaši mladini katoliške šole! Vem, da jih večina Vaših otrok poseča. Poznam pa tudi starše, ki se jim zdi, da bodo otroci tudi v državnih šolah dobili isto vzgojo. Morda je taka šola nekaj blokov bliže, morda se bojiš vzdrževanja, ali pa je majhen nesporazum s sestro-učiteljico zakrivil tvoj jezo in izbril otroka iz katoliškega zavoda. In vendar ni zanj nikjer tako lepo preskrbljeno, o tem bodi prepričan. Morda bo imel v državnih šolah več športa, aktivnega dela na zunaj. Toda duhovno obzorje bo le enostransko razvito. Zakaj bi duhovna stran, ki se oblikuje prav v teh odločilnih letih razvoja, ostala na stonji nedorastlega otroka? Bodimo raje veseli, da imamo priliko poskrbeti mladini versko vzgojo. Koliko staršev v Sloveniji želi Tvoje mesto. Tam so katoliške šole zaprte, verski pouk je vržen iz šol.

Zato naj ne bo vprašanja, kakšno šolo naj obiskuje Tvoj otrok. Katoliško! Le ta odgovor je vreden ameriškega katoliškega Slovence! -Ur.



# AVE MARIA

September 1953 - Leto XLV

## Rojstni dan

**K**do pa ima rojstni dan? Inkdaj? Naša nebeška Mati Marija vendar in sicer vsako leto osmega septembra.

Srečni rojstni dan je bil tudi za nas tisti dan, ko je bila rojena Marija. Ona je bila kot svetla zarja pred prihodom božjega Sina, a na njen rojstni dan se je rešenje nenadoma približalo padlemu človeštvu. Nato teko leta bliskovito dalje in bliža se materinstvo božje Matere. Z Marijinim materinstvom pa se prične velika predstava odrešenja. Človeštvo se spominja daleč nazaj v temne dni pred Marijo. Nebesa so bila zaprta, ljudje so drug drugega kovali v verige in usužnjevali zlasti žensko. Cela ljudstva so hitela v pogubo, narodi so častili hudo-bijo in celo strasti so klicali za bogove. Strahotni dnevi teme! A črne megle so bile pregnane z rojstvom največje žene - Marije.

Prišla je Marija... In v duši žene se je pričelo jasniti. Žena ni več zaničevana, ni več ponižana pod moževim tiranstvom. Sam Bog je bil rojen iz ene izmed njih. Nikoli več se ni treba ženi sramovati, da je zapeljana Eva človeštvu zapravila srečo raja. Napaka prve žene je popravljena za vedno. Po novi Evi je prišlo k nam božje življenje. Človeški rod mora od tistega dne, ko je Marija prišla na svet, popolnoma drugače gledati na ženo in tudi žena sama se mora smatrati za vredno svojega poslanstva. Ni samo orodje, ki ga mož vzame v roke ali zavrže, ni samo igrača, ki jo vsakdo lahko zlorabi ali uniči - enakovredna pomočnica pri izvrševanju božjih načrtov je in mora biti možu žena. V duhovnih ozirih se lahko dvigne celo visoko nad njega, če je že po svojem telesu šibkejša. Oba, mož in žena, pa skupno drug drugega izpopolnjujeta in tako vršita božjo voljo. Marija nas je naučila, Marija nam je pokazala, kje je pravo mesto za ženo.

In danes? Vsi, moški in ženske, se moramo znova učiti. Moderna žena je zopet vržena iz svojega mesta. Vidi se, da s tem ni zadovoljna, da si je marsikdaj tudi sama kriva svojega padca. Zastonj se trudijo moški, da bi moderno ženo zadovoljili; saj jo ravno oni najbolj ponižujejo, pač največ zato, ker žena pozablja, da more in mora biti duhovna voditeljica moža. In ker je žena na to pozabila, zato hoče imeti glavno besedo nad možem na drugih področjih, ki njej ne pripadajo. Tako je pravilno raz-

merje danes tolikokrat postavljeno na glavo, ker je žena zaposlena s stvarmi, ki so proti njeni naravi. Pa tudi moški ne delajo prav. Spoštujejo, kar je vredno prezira, hvalisajo na padli ženi telesno lepoto, pozabljajo pa na njeno dušo. Teptajo čednost in poštenje, s tem pa teptajo in ponižujejo predvsem ženo. Moški, ki hoče videti v ženi samo žensko, pa ne matere, je sebičnež in ženo najhuje ponižuje. Koliko jih je danes na svetu!

Pridi, prosimo te, o Marija! Še enkrat moraš biti rojena, rojena v naših srcih. Uči naše žene, kje je njih prava veličina. Ne v čaru telesne lepote, ampak duhovne; ne v spolnosti, ampak v dobrotljivosti; ne v tem, da možu poveljuješ, temveč mu stojiš ob strani in ga navdušuješ pri vseh njegovih podvigih: In naše moške uči, o Marija, da bodo spoznali prave, neminljive vrednote; da bodo svojim ženam pomagali do častnega imena junaških, požrtvovalnih mater.

P. Odilo OFM

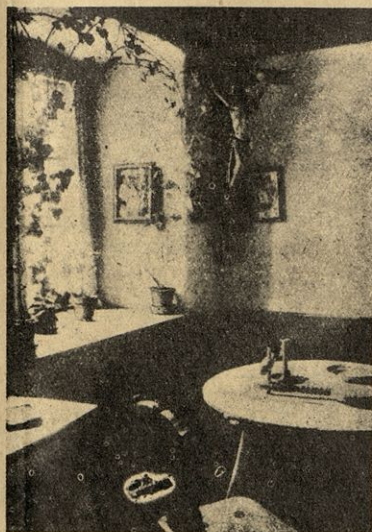
## *Bogkou kot*

Jezus, naš križani Bog,  
v kotu nad mizo visi,  
ob križu vsa skrušena Mati  
sedmerih bridkosti trpi.

Skozi vse leto je z nami,  
le na božično noč -  
tam Dete smehlja se na slami  
in angel časti Ga pojoč.

Svetniki na vsaki so strani:  
glej sveto Lucijo z očmi,  
nasproti nje Barbara zala  
v rokah zlati kelih drži.

Tam Joahim sveti z družino  
in Izidor, naš pomočnik,  
na konju junak sveti Jurij  
pred zmajem je močni branik.



O, prašne steklene podobe,  
a lepe kot pesem srca,  
tja vabite v skromni kotiček,  
kjer tiha je sreča doma.

A vse, ki pri mizi sedimo  
in božjo zajemamo jed,  
vsak dan sveti Duh blagoslavlja  
in družni ves dom brez besed...

Marjan Jakopič

## Za Gospodovim hrbtom

V onih dneh, ko je bilo spet mnogo ljudstva in niso imeli kaj jesti, je poklical učence in jim rekel: "Ljudstvo se mi smili..." - - -

Do sem sem poslušal, potem sem se raztresel. Ko sem pa že tolikokrat bral in slišal ta evangelij, da bi ga znal povedati na pamet! Postal sem raztresen in sem začel po svoje razpletati zgodbo za Jezusovim hrbtom.

Jezus je vprašal apostole: "Koliko hlebov imate?"

"Sedem," so odgovorili.

Te besede je slišal oni mladenič, ki je poprej enkrat dal apostolom pet hlebov in dve ribi, da jih je Gospod pomnožil. Recimo, ime mu je bilo Štefan. Ni mu bilo prijetno pri srcu, ko je pomislil, da danes ne bo nič pripomogel k čudežu, ki se obeta. Nič krušne, nič ribje zaloge nima. Pa bi tako rad, da bi se - kot takrat - tudi danes vse oči obračale vanj! Od tistega dne, ko je njegovih pet hlebov z dvema ribama nasitilo pet tisoč mož in je še ostalo dvajnost kosov, je imel čuden občutek. Zdelo se mu je, da njegova roka v Jezusovih očeh nekaj pomeni. Če je le mogel, je šel z množico za Njim. Tudi danes je bil tam. Ni pa pričakoval ponovitve velikega čudeža, sicer bi gotovo prinesel s seboj nekaj hlebov. Zdaj pa naenkrat vprašanje, kakor tistikrat: "Koliko hlebov imate?"

Štefan je dvignil glavo in nategnil vrat. Odkod bo danes prišlo tistih sedem hlebov in nekaj ribic, ki jih baje nekdo ima? Pa je zastonj prežal na odgovor. Preden se je zavedel, je bilo vse pred Jezusom. Za



Štefana se Gospod ni zmenil in tudi apostol Andrej ne. Ljudje so posedli in jedli. Tudi Štefan je dobil svoj delež, pa mu čudežna hrana kar ni šla tako v slast, kot mu je šla prvič. Po glavi so se mu podile različne misli. Ko že pri čudežu samem ne more imeti nobene vloge, si mora na drug način pomagati, da bo obrnil pozornost nase.

"Hm! To je že lepo," je razmišljal sam pri sebi, "da se je Gospod že drugič usmilil lačne množice. Ampak zakaj nasičuje samo tiste, ki so slučajno pri njem? Po širni Palestini je polno lačnih želodcev, za te se pa nič ne spremeni. Če bi jaz imel tako moč, da bi lahko pomnožil kruhe, bi se pokazal kot drugačen človekoljub. Vso Palestino bi napolnil s kruhom in ribami, pa še kaj boljšega bi navrgel. Potem bi vsa dežela drla za menoj in še farizeji bi ne mogli kaj ziniti zoper mene..."

Tako je žvečil misli in zraven njih čudežni kruh. Pogledoval je proti Jezusu in skušal ujeti Njegov pogled.

Gospod pa se ni zmenil zanj. Mirno je sedel in z drugimi vred pospravljaj svoj delež. Štefanu se je zdelo, da ne bo kazalo pred Njim kaj reči. Čakal je raje, da je pojedina minila in so apostoli začeli pospravljati ostanke. Tedaj se je prismukal k Andreju, ki ga je od vseh še najbolj poznal, saj je tistikar njemu izročil svojih pet hlebov in dve ribi.

Andrej je poslušal Štefanove pomisleke, ni pa prenehal z delom. Fant je moral stopati za njim, ko je apostol pobiral kose kruha. Da bi ne bil komu v napotje, je prijel koš in ga nosil za Andrejem. Apostol se je nalahno nasmehnil, ko je Štefan ob koncu še enkrat povedal svojo misel. Začel je razlagati: "Dečko, ti si še tam, kjer sem bil nedavno tudi jaz. Zdaj se mi pa zdi, da pričenjam že nekoliko razumevati Učenika. Vidiš, vsi Njegovi čudeži so samo znamenja, ki pomenijo vse nekaj drugega, kot pa se zdi nam. Ti misliš, da z današnjim čudežem ni imel nič drugega v mislih, kot štiri tisoč lačnih želodcev..."

"Kaj naj bi pa imel?"

"Tega ti jaz ne morem povedati. To se bo šele počasi razvidelo. Na eno reč pa te lahko spomnim. Saj gotovo še nisi pozabil, kako je Učenik takoj drugi dan po prvem takem čudežu pomnožitve kruhov posvaril množico: Ne trudite se za hrano, ki vzame konec, ampak za tisto, ki ostane za večno življenje, ki vam jo bo dal Sin človekov! S temi besedami je dosti jasno povedal, da mu v glavnem ni šlo za nasičenje nekaj lačnih želodcev, ampak za znamenje, ki naj bi šlo ljudem do srca in jim vzbudilo misli na kaj višjega. Bomo že še videli, kaj bo iz tega."

"Bo že res tako, Andrej. Meni pa le ne gre v glavo, kako je to. Človek, ki ima tako moč, da igraje po-

množi par kruhov v cele skladovnice, kot bi mignil ozdravi bolnika - in še toliko je takega in podobnega - tak človek se potika tod po puščavi, ko bi lahko zavladal nad vsem svetom in v hipu odpravil vso revščino..."

Andrej je vrgel prgišče krušnih kosov v nastavljeni koš in zamahnil s prazno roko: "Štefan, to stvar smo mi že stokrat premleli. Veš, kar nič prav ni, da ti praviš o Učeniku samo 'tak človek'. Je sicer človek, pa je prav gotovo tudi Sin božji. Mi smo šele počasi uvideli, da se za zemeljsko komaj kaj zmeni. Same nebeške reči ima v mislih. Še enkrat ti rečem, da je tudi današnji čudež le znamenje."

Koš je bil poln. Andrej ga je vzel Štefanu iz rok in ga nesel k Jezusu. Prepustil je fanta samemu sebi. Mladenič je grebel vase, pa se mu je le počasi odpiralo. Apostolov nauk ni bil slab, a tisto o 'znamenju' je bilo za Štefanovo miselnost pregloboko. Še vedno ga je bolelo, da ni malo prej nič doprinesel k današnjemu čudežu. Pa si ni mogel pomagati. Gospod se ni zmenil zanj in ko je množico odslovlil, je z drugimi vred tudi Štefan odšel svojo pot - s težkim srcem...

Šele pozneje nekoč, ko je zvedel, kaj se je zgodilo pri zadnji večerji, je do dna razumel Andrejeve besede. Tedaj ga je postalo sram, da mu je bilo tisti dan hudo, ko ni mogel k Jezusovemu čudežu pristaviti svojega piskrčka - - -

Tako! Ta zgodbica mi je šla skozi možgane, ko sem med poslušanjem evangelija postal raztresen. Pa morda le ni bila raztresenost, ampak posebne vrste zbranost? Naj bo to ali ono - nič mi ni žal, da sem se nekoliko pomudil s Štefanom in Andrejem - za Gospodovim hrbtom...

P. B-ič



# EDINA TRAJNA STAVBA SVETOVNEGA MIRU

Že dolga tisočletja se trudi človeški rod, da bi si na svetu postavil stalno stavbo miru in reda, kjer bi vladala pravičnost človeka do človeka, naroda do naroda. A prav vsi poskusi so se doslej ponesrečili. Bile so mogočne države z mogočnimi vladarji, da je vse trepetalo pred njimi. Bile so močne in vsakovrstne zveze, unije in lige narodov, pa od vseh je ostalo prej ali slej - kup razvalin. Kako je svet upal v Wilsonova "Ligo narodov" in si upapolno obetal: Nič več vojne! A konec? Vse se je razsulo. Zdaj imamo U.N. - Zvezo narodov. Bo morda ta uspela? Vsa znamenja kažejo, da bo njen konec - razpad in nove vojne...

Proti vsem tem poskusom v tisočletjih pa vidimo drugo stavbo svetovnega reda, pravičnosti in bratstva med ljudstvi in narodi, stavbo božjega kraljestva na zemlji - sveto katoliško Cerkev. Bog sam jo je ustanovil na temelju ustave svetega evangelija, na temelju večnih in od Njega razodetih resnic. Ni ji dal ne vojaštva, ne orožja, ne bomb, ne kanonov in ne policije v obrambo nje in njene vlade. Dal pa ji je najpopolnejšo svobodo in demokracijo, najpopolnejše svetovno bratstvo, najpopolnejšo enakopravnost vseh njenih članov brez razlike narodnosti in barve. Pa je do zdaj že skoraj dva tisoč let vzdržala toliko svojih smrtnih sovražnikov, toliko napadov, ki bi uničili vsako drugo ustanovo. Ona pa je še vedno najmočnejša mednarodna Liga vseh narodov in ljudstev, najmočnejša in najmogočnejša ustanova sveta.

Svet je videl države najrazličnejših oblik vladavine. Videl je na tronih može najrazličnejših imen in naslovov. Kaj je ostalo od vsega tega? Držav ni več, od vladarjev so

ostali le grobovi in njih ime beleži zgodovina. - Božje kraljestvo na zemlji pa je drugačno. Če so sovražniki pobijali v masah in prelivali kri božjih državljanov, je prav ta kri seme nove moči, iz katerega poženejo novi člani. Če so pridrli nadenj in požgali ter porušili, kar je v stoletjih pozidalo - kaj se je zgodilo? Nove cerkve so zrastle iz tal; morda na istem kraju, morda drugje, a vendar pri razvalinah ni ostalo. Kolikokrat je moralo to božje kraljestvo bežati pod zemljo, v katombe poganskega Rima ali modernega sveta "naprednih" stoletij, in to za dolge dobe. In konec? Vedno je isti: prišlo je spet slej ali prej vse zmagovito na površje, očiščeno, okrepljeno in prekaljeno je nadaljevalo svoje veliko poslanstvo med človeškim rodom. Narodi, ki so Cerkev božjo uničevali, pa so s tem postavljali največje spomenike svojim lastnim žrtvam. Orožje ljubezni, dobrote, usmiljenja in pravičnosti je nepremagljivo!

Zato pa Bog s svojim kraljestvom na zemlji - sveto Cerkvijo danes kliče vsemu svetu veliko resnico: Ni in ne bo miru na svetu, ni in ne bo reda, ne bo pravičnosti, ne bratstva in zadovoljstva! Nobena vaših držav ne bo obstala, nobena vaših lig narodov ne bo uspela! In zakaj ne? Ker ustanavljate vse na svoj omejeni razum, na svoje postave, ki ste jih skovali v nasprotju z večnimi božjimi postavami. Zidate na pesek, namesto na skalo, ki je Kristus!...

Državniki sveta! Ustanavljajte države, svoje lige narodov, svetovni mir na večnih postavah božjih, z Bogom in v Bogu - pa boste uspeli. Drugače je vse delo zastonj. "Če Gospod ne zida hiše, zastonj se trudijo zidarji!"



Mesečni misijonski namen:

ZA VZGOJO KATOLIŠKIH DELAVSKIH VODITELJEV V MISIJONIH



Dr. Franc  
Jaklič

Baraga je kot duhovnik v ljubljanski škofiji in kot misijonar ter misijonski škof v Ameriki goreče častil Jezusovo trpljenje. Zato je visoko cenil in pridno molil križev pot. V njem je tudi iskal tolažbo in moč za telesno in dušno trpljenje, ki mu ga je Bog zelo pogosto pošiljal. Najbrž ga je za molitev križevega pota nav-

## BARAGA in križev pot

dušil že kot visokošolca na Dunaju njegov spovednik in duhovni vodnik - sv. Klemen Hofbauer.

Tukaj hočemo omeniti dva dogodka iz Baragovega življenja.

### I.

Kot kaplan ljubljanske škofije je Baraga služboval v dveh velikih župnijah. Od začetka novembra 1824 do konca maja leta 1828 je bil kaplan v Šmartnem pri Kranju, potem je pa služboval v Metliki v Beli Krajini ob hrvaški meji, dokler ni proti koncu oktobra 1830 odšel v Ameriko. V njegovi dobi je bilo tudi v slovenskih krajih še vedno razširjeno mišljenje, ki se po belgijskem škofu Korneliju Janzeniju imenuje janzenizem. Duhovniki janzenisti so skoraj popolnoma pozabljali na božje usmiljenje in na Jezusovo potrpežljivost s spokornimi grešniki. O Bogu so vedeli zlasti to, da je neskončno svet in pravičen, posebno v kaznih za grehe. Boga se je treba silno bati. K spovedi in sv. obhajilu naj človek ne gre, dokler ni grehu že popolnoma odmrl in se že zelo utrdil v svetosti.

Med Slovenci, kakor tudi med drugimi narodi tedanje Avstrije, je bil razširjen tudi jožefinizem. Ime je dobil po cesarju Jožefu II., ki je

**M**ed katoliškimi pobožnostmi so posebno ganljive pobožnosti v čast Kristusovemu trpljenju, zlasti žalostni del rožnega venca in križev pot. Dober vernik rad moli, z duhovnikom ali pa sam, sveti križev pot v postu in na kvatrne nedelje. Moli ga pred spovedjo ali po spovedi. Mnogi ga molijo vsak dan. Sveta Cerkev je to pobožnost obdarila z velikimi odpustki. Zato je skoraj ni cerkve, ki bi na njenih stenah ne viselo štirinajst podob križevega pota.

Ako na podlagi teh podob pobožno premišljujemo Jezusovo bridko trpljenje, nam srce nehote zagori v močnejši ljubezni do Njega. Težko nam postane zaradi grehov, ki smo z njimi povzročili vse te Jezusove bridkosti. Iz tega kesanja nam vstajajo lepi sklepi za prihodnost. Ko smo pobožno obiskali postaje križevega pota, se čutimo duhovno razsvetljene, očiščene in okrepljene, pa tudi potolažene v lastnih bridkosti; tako potem z novimi mislimi in močmi stopimo v svoje vsakdanje življenje.

Tudi naš veliki rojak Friderik



hotel vladati tudi nad Cerkvijo in je zato v svoji državi odpravljaj samostanske redove, bratovščine, romanja in ljudske pobožnosti, med njimi tudi pobožnost križevega pota.

Malo je bilo slovenskih duhovnikov, ki bi si bili upali postaviti se janzenizmu in jožefinizmu po robu. Med temi redkimi je bil tudi Baraga, a je prav zato moral trpeti preganjanje in zaničevanje. V Šmartnem pri Kranju in v Metliki je na prižnici, v spovednici in v osebnih pogovorih oznanjal Jezusovo ljubezen in usmiljenje z grešniki. Zato soljudje njegovo prižnico in spovednico kar oblegali. V Šmartnem in v sosednjih župnijah je širil bratovščino Jezusovega Srca, ki jo je bil Jožef II. zatrl, a so jo ljubljanski frančiškani skrivaj obnovili; pri njih je Baraga dobival sprejemnice in tja tudi pošiljal imena članov. Na sto in sto jih je bilo. Češčenje Jezusovega Srca posebno lepo proslavlja Jezusovo ljubezen in odpuščanje. - Zavoljo te bratovščine je bil Baraga tožen na škofijstvu in kazensko predstavljen v Metliko. Še prej pa se je moral zavezati, da je ne bo več širil.

Šmartinska župna cerkev je skoraj gotovo že imela križev pot. Gotovo ga je Baraga sam in skupno z ljudmi mnogokrat molil; saj je tudi ta pobožnost, kakor ona Srca Jezusovega, ljudem govorila, da je treba Jezusa ljubiti in vanj trdno zaupati. S tem večjo gorečnostjo pa hotel vpeljati molitev križevega pota v Metliki, kjer že ni več smel in mogel širiti pobožnosti k Srcu Jezusovemu.

Ko je prišel v Metliko, župna cerkev še ni imela postaj križevega pota. Naročil jih je v Ljubljani, večinoma na svoje stroške. Komaj štiri mesece po njegovem prihodu se je proti metliški cerkvi sv. Nikolaja razvil dolg, slovesen sprevod. Fantje v beli belokranjski obleki so nesli

štirinajst postaj, okrašenih z zelenjem in cvetjem. O slovesnosti je Baraga potem pisal starejši sestri Amaliji v Trebnje: "V veliko veselje mi je bilo, da sem smel z lastno roko obešati podobe. Ne morem povedati, kako so bili vsi ganjeni. Me ne so solze oblivale, pa tudi naši župljani jih niso nikoli toliko prelili kakor tisto nedeljo. Stopil sem potem na prižnico in pridigal s tolikim ognjem, da so bili vsi solzni; iz mnogih ust se je potem slišalo, da bo ta dan ostal Metličanom za vselej v spominu."

Ta Baragov križev pot še zdaj visi v metliški farni cerkvi. Kdo bi vedel povedati, koliko tisočev jih je obnjem od takrat častilo Kristusovo trpljenje in smrt!

Nad okvirom vsake podobe tega Baragovega križevega pota je križ s sulico in trsom, na katerega je nasajena goba.

Jožefinci so iz križevega pota, ki je zdaj v navadi, izpustili pet postaj, ki se ne omenjajo v enangelijah, ampak samo v ustnem izročilu. To so: trojni Jezusov padec pod križem, Njegovo srečanje z Materjo in pa Veronika s prtom. Namesto teh petih postaj so jožefinci postavljali pet drugih: Jezus poti krvavi pot, Jezusa primejo, Kajfa ga obsodi na smrt, bičanje in kronanje s trnjem. Tedanji ljubljanski škof Brigido, jožefinec, je leta 1804 ukazal za svojo škofijo ta jožefinski križev pot. Baraga pa je za metliško cerkev naročil tega, ki se moli v vsej Cerkvi. Tudi v svojem slavnem molitveniku "Dušna paša", ki je izšel leta 1830, ko je bil on še v Metliki, je dal natisniti ta križev pot.

V Metliki je bil takrat za župnika in dekana Marko Derganc. Razen Barage sta bila še dva druga kaplana. Dne 29. junija 1828, torej mesec dni po svojem prihodu, je Baraga pisal svojemu prijatelju, župniku Jerneju Arku, v Vodice: "Gospod

dekan in moja dva častita tovariša so dobri, zelo prijazni in družabni gospodje, s katerimi prav lahko shajam". Tri mesece nato pa se je to popolnoma spremenilo. Dekan je bil jožefinec in ni mogel trpeti križevega pota. Baragi je zelo zameril, da ga je postavil in z ljudmi molil ob njem. Postal je hladen in neprijazen do njega. Z dekanom sta potegnili tudi oba kaplana. Tako je imel Baraga kmalu zelo težavno stališče, kakor ga je imel prej v Šmartnem pri Kranju. Spoznal je, da je najbolje, da odide iz škofije, v ameriške misijone. Tako mu je bila postavitev križevega pota v Metliki povod, da je postal indijanski misijonar in škof.

## II.

Baraga je tudi na svojih misijonskih postajah v Ameriki hotel imeti križev pot. Celo na misijonskih podružnicah. Dobiti ga mu je pa bilo težko, ker je živel silno daleč od mest, kjer ga je mogel kupiti; bil je zelo drag, njemu pa je vedno šla trga za denar. Vendar mu je bila ta pobožnost tako draga in je tako želel Indijance pridobiti zanj, da jo je vpeljal, kjer je le mogel. Naj omenimo tukaj samo en zgled, iz časa, ko je bil že škof Gornjega Michigana.

Za škofijski sedež si je bil ob škofovskem posvečenju 1. novembra 1853 izbral mestece Sault Sainte Marie, kjer se Lake Superior začne prelivati v Lake Huron. Jugovzhodno od tega mesteca, kakšnih dvajset milj proč, leži Sugar Island. Otok je dobil ime po sladkornih javorih, ki jih je bilo tam mnogo. Indijanci so jih navrtavali, prestrezali njihov sok v posodice, potem ga pa varili, da se je strdil. Zmletega so ga prodajali belim trgovcem kot "javorov sladkor". Na Sugar Islandu je živelo nekoliko indijanskih, očipvejskih družin. Baraga je imel vse Indijance

po očetovsko rad, ti na Sugar Islandu so mu bili pa še posebno dragi, ker so bili zelo preprosti in dobri ter jih belokožci še niso pokvarili z žganjem in drugimi slabimi navadami. Nekaj so jih bili jezuiti iz Saulta že spreobrneli h krščanstvu. Ti so ga prišli v Sault prosit, naj jih obišče in spreobrne tiste, ki so še pogani. Obiskal jih je, saj je imel samo dan hoda do njih; on pa je imel navado meriti daljave po stotine milj daleč. Čeprav je bil škof, je hodil od njih kočice do kočice in kristjane kakor pogane vabil h krščanskemu nauku. Tako prijaznemu vabilu "vélike črne suknje", to je škofa, so se tudi pogani radi odzvali in se skozi tri tedne vsak dan po trikrat zbrali k pouku, najbrž kar na prostem. Kje je škof Baraga tiste tri tedne stanoval, ni nikjer zapisano; pa kje drugje ni mogel, kakor v kakšni umazani, zakajeni indijanski bajti. Ko jih je dovolj poučil, jim je natančno razložil, kje naj bi stala cerkva in kako naj jo zgradijo. Glede nje je tudi z vaškimi možmi napravil pogodbo, ki se je ohranila do danes.

Leta 1861 so cerkvico postavili, večinoma za Baragov denar. Trda mu je bila zanj. Obrtniki so bili zelo dragi in so se za tako oddaljeno indijansko naselje zelo težko dobili. Zato je, kakor je to že večkrat poprej delal, s svojo posvečeno škofovsko roko v svoji škofovski hišici v Saultu izdeloval notranjo opravo te skromne, lesene cerkvice na Sugar Islandu. V dnevnik je zapisal, da je 2. oktobra 1861 dodelal tabernakelj, 5. oktobra oltarne stopnice, 9. oktobra okvirje za oltarne slike. Potem je naredil stojalce za mašno knjigo, končno pa okvirje za štirinajst podob križevega pota, ki jih je naročil od daleč. Križev pot je torej hotel imeti tudi v tej borni indijanski leseni cerkvici.

Vse te svoje mizarske izdelke je 23. oktobra na ladjici sam prepe-



Baraga teše les za notranjo opremo cerkvice

ljal iz Saulta na Sugar Island. Tam je spet s svojo posvečeno roko žagal, oblal, barval in skupaj zbijal, kar je bilo še treba. Misijonar Edward Jacker, Nemec po rodu, ki mu

je bil zaradi svoje apostolske gorečnosti in ponižnosti prav posebno drag, je prišel iz Haughtona za njim, da uredi neko važno stvar. Dobil ga je sredi ročnega dela v majhni zakristiji, ki naj bi misijonarjem, ki bodo prihajali k tem Indijancem, služila tudi za stanovanje.

Baraga še ni proglašen ne za svetnika in ne za blaženega. Niti uradni škofijski postopek za proglašenje se v Marquettu, kjer je nazadnje imel škofijski sedež in kjer je tudi njegova grobnica, še ni začel. A vendar nam je ta naš veliki in slavni rojak živzgod za na pot k Bogu. Naj nas njegova velika ljubezen do križevega pota vzpodbuja, da bomo tudi mi radi in pogosto opravljali to lepo pobožnost. Saj je božjemu Odrešeniku posebno ljuba: Njega in nas spominja na Njegovo trpljenje in smrt za nas.

## DVA SIJA

Dva sija, dva sija:  
bel in sladak,  
zlat in gorak, -  
sonce in Mati Marija!  
Sonce telo mi ogreva,  
Marija mi dušo obseva.  
Oba bridkosti prižigata  
mrliško svečo  
in me dvigata, dvigata  
v brezmadežno srečo...



Kdo je še tako srečen,  
pa najsi s stoterimi siji?  
Meni pa zadostuje,  
da sonce me poljubljuje  
in da sem všečen  
Devici Mariji...

Bogdan Budnik



**M**arijina cerkev na Tinski gori je vsa poslikana s prizori iz Marijinega življenja in s prizori, kako je Marija usliševala svoje otroke, ki so hodili k njej na božjo pot. Posebno zanimiva je slika, na kateri Marija pod svoj široki plašč sprejema vse stanove. Temeljito je bila cerkev prenovljena leta 1771, pozneje pa leta 1850. Pri prvi prenovitvi je bila cerkev tudi slovesno posvečena. Obrede je izvršil celjski opat dr. Martin Ferdinand Bartholotti.

Posebno lepe in mogočne so orgle v Marijini cerkvi. Pojejo tako milo in tako mogočno, da je užitek poslušati. Niso sredi kora, ker bi s tem stale ravno za cerkvenim stebrom, ta pa bi glas menda odnašal in oviral. Orgle imajo dve omari piščalk, ljudje pa zato pravijo, "da imajo na Tinski gori dvojne orgle". Kadar igrajo v polno, se stekla v oknih tresajo in šklepetajo, tako moč imajo glasovi. Ker so orgle tako stare, jim prva svetovna vojna ni pobrala piščali.

Cerkev ima tri prekrasne kelihe, dve monštranci in zelo dragocene stare mašne obleke, ki so bile tik pred svetovno vojno prenovljene in so v najboljšem stanju. Prelep beli mašni plašč s podobo Brezmadežne so prekrbeli dobrotniki iz Amerike, naredile pa so ga karmeličanke na Selu pri Ljubljani. Tinska gora je imela vedno ubrano in mogočno zvonjenje. Prva svetovna vojna je zvonove pobrala in pustila božji poti le enega, najmanjšega. Po vojni so napravili

nove, pa tako, da je bil preostali najmanjši za srednjega in je bilo zvonjenje veliko slabejše. Druga svetovna vojna je zvonove zopet pobrala in je zopet pustila le onega starega. V teh razmerah na nakup novih ni misliti. - Po drugi svetovni vojni so napeljali v cerkev tudi elektriko.

Tinska cerkev ima lep vinograd, gozd, travnik in dve hiši. Stara hiša je lesena mežnarija, zidana je novejša (iz leta 1890) in pripravljena duhovnikom, ki pridejo pomagat.

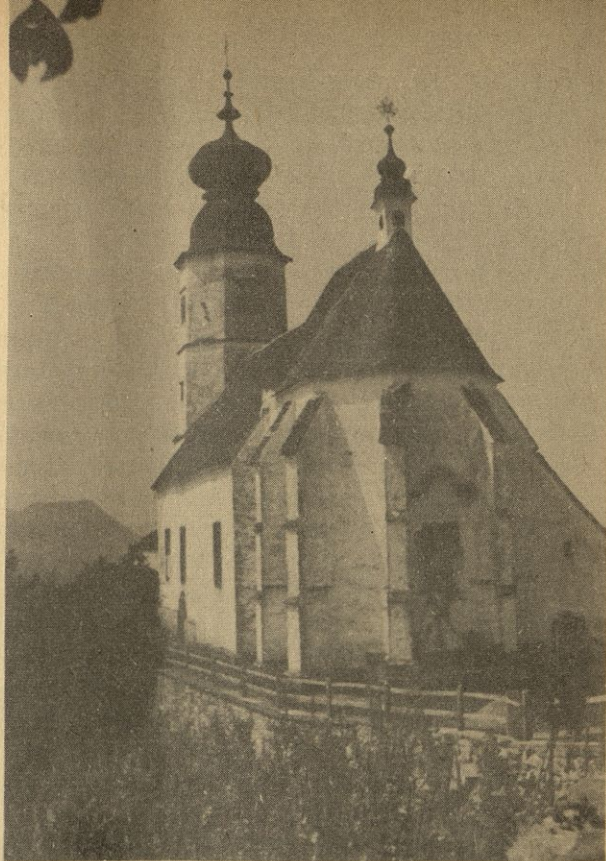
Na Tinski gori se zbirajo verniki večkrat na leto. Prvi shod je že na praznik sv. Jožefa dne 19. marca, potem na praznik Marijinega oznanjenja, na velikonočni in binkoštni ponedeljek. V nedeljo po prazniku Rešnjega Telesa je na Tinski gori procesija z Najsvetejšim. To nedeljo imenujejo daleč okoli "Gorska nedelja." Pa ne zato, ker je slovesnost na gori, ampak ker je to dan vinogradnikov. Po južni ali sončni strani je Tinska gora namreč prav do cerkve zasajena z vinsko trto. Tam imajo svoje vinograde domačini, največ pa Celjani. Po onih krajih imenujejo vinograde gorico, ali domače "gorco". Tudi Slomšek je tako zapel, saj je tam blizu doma: "Le pridi v gorco k nam, bomo dobre volje tam!" To nedeljo torej veljajo vse molitve in vsi blagoslovi bližnjim in daljnim vinogradom. Pri zadnjem oltarju med procesijo stopi duhovnik z Najsvetejšim prav v vinograd in ga blagoslovi, vse ljudstvo pa takrat z vsem navdušenjem poje znano kitico tinske pesmi:

Čuvaj, Mati, nam domove,  
brani jih nevarnosti,  
na vinograde, sadove,  
se dobrotljivo ozri!

Ljudstvo je pri tem petju do solz ginjeno. Romarjev se na ta dan zbere ogromna množica. Procesija je slovesna, saj pridejo pomagat tudi sosednji duhovniki: iz Žusma, od Sv. Štefana in od Sv. Eme. Na aninsko nedeljo je ista slovesnost na Tinski gori, le služba božja se vrši v cerkvi svete Ane, ne v Marijini.

Največji romarski shod je na Tinski gori na praznik Marijinega vnebovzetja, 15. avgusta. Slovesnost se začne že prejšnji dan. Takrat je zjutraj sveta maša in zelo veliko spovedovanja. Domačini pritisnejo že zjutraj, ker se boje, da pozneje ne bodo prišli na vrsto. Prvi romarji pridejo okrog poldne in potem vse popoldne zvonovi pozdravljajo nove trume. Prihajajo v skupinah, navadno s križem na čelu. Ko pozdravijo Marijo sredi cerkve in na glavnem oltarju, se takoj uvrste k spovednicam. Spovedovanje traja največkrat kar do polnoči in prihodnje jutro se prične navsezgodaj.

Odkod vse pridejo ti romarji? Sosednjih župnij sploh ne omenimo, saj pridejo vsi verniki sosednjih fara ta dva dni na Tinsko goro, na predvečer in na praznik sam. Veliko romarjev pride iz oddaljenega Celja in iz Savinjske doline, nadalje iz Dravinjske doline prav sem od Konjic pa doli do Ptuja; izpod Pohorja; iz Slovenske Bistrice, iz mariborske okolice, iz Slovenskih Goric okoli Ljutomera; velika procesija pride iz Prekmurja in Medjimurja. Zelo veliko pride romarjev iz Hrvatskega Zagorja onkraj Sotle in sicer v svojih narodnih nošah in z godbo na čelu. Zaradi velikega števila Hrvatov so včasih že mislili začeti na Tinski gori s hrvaško pridigo. Pa so Hrvatje sami prosili, da ne, češ da raje poslušajo slovensko, hrvaško pa slišijo doma. Pri petju



Marijina cerkev na Tinski gori

slovenskih romarskih pesmi prav Hrvatje najbolj pomagajo. Skoraj stalno hodi procesija na Tinsko goro iz Pišec, iz Pilštjana, rojstnega kraja sv. Eme. Svoj čas so prihajali redno tudi romarji iz Kranjske: iz Krškega polja, iz Leskovca in iz Cerkelj ob Krki. Še pred štiridesetimi leti so imeli kranjski romarji na praznik Marijinega vnebovzetja ob petih zjutraj svojo mašo. Zdaj teh romarjev ni več; romarski voditelji so pomrli in jih nihče ne organizira. Tako je peta maša zdaj za hrvaške romarje, ki vse opravilo spremljajo z godbo. Ob mraku na predvečer je romarska pridiga, kateri sledijo pete litanije z blagoslovom. Nato je takozvana rimska procesija, kakor jo ljudstvo imenuje. To je procesija z lučkami. Prizora ni mogoče opisati: mogočna procesija tisočev se vije po prijaznem hribu ter se daleč okoli vidi kot ognjena kača. Tisti večer imajo desetisoči ljudi uprte svoje oči v Tinsko goro. Obe cerkvi sta zunaj razsvetljeni in jih vidiš, kot

bi viseli v zraku. Prihodnje jutro je potem slovesna služba božja ob šesti uri, zadnje opravilo pa ob deseti. Vmes je ena sveta maša s pridigo in petjem tudi v cerkvi sv. Ane.

Nadvse ganljivo je slovo romarjev zjutraj po slovesnem opravilu. Vsi se zbero pri Marijinem oltarju in solznih oči pojo slovo. Cerkev zapuščajo tako, da Mariji ne pokažejo hrbta. Duhovnik gre z romarji po hribu in vsi pojo litanije. Pri kapeli s starodavnim Marijinim kipom (najbrž je bil ta kip pred stoletji v oltarju Marijinega svetišča) se romarji ustavijo. Duhovnik jih nagovori v slovo in blagoslovi. K poznemu opravilu pridejo domačini in bližnji okoličani, seveda v ogromnem številu. Kdor hoče vedeti, kaj je pravo slovensko romanje - tako pravijo duhovniki, ki pomagajo - ta naj pride za veliki šmaren na Tinsko goro!

Zelo velik romarski shod je tudi na angelsko nedeljo, to je prva nedelja v mesecu septembru. Pozno opravilo je dalje na praznik rojstva Marijinega, na nedeljo Imena Mari-

jinega ter na roženvensko nedeljo. Zadnji veliki shod pa je na prvo nedeljo meseca novembra, na takoimenovano zahvalno nedeljo. Kmetje se pridejo zahvalit Mariji za poljski in vinski pridelek. Vsi oltarji so takrat okrašeni s pšeničnim klasjem in z grozdem. Celo na vsaki sveči visi šop klasja in vinski grozd.

Na Tinski gori se vrše tudi druge večje slovesnosti: shodi in tabori. Med obema cerkvama je namreč obširen prostor, poraščen s travo. Tako je bilo svoj čas na Tinskem več dekliških in fantovskih taborov. Dvakrat so imeli na Tinski gori tedenski misijon: leta 1858 in 1908. Naval je bil tak, da so spovedovali cele noči. Tudi vse nove maše domačinov se obhajajo pri Mariji na Tinski gori, ne v farni cerkvi. Tako je zapel novo mašo v božjepotni cerkvi tudi pišec teh vrstic, saj mu je ravno pod Tinsko goro potekala prijetna mladost. Takrat je bilo na Tinski gori osem do deset tisoč vernikov.

Sveta Marija s Tinske gore,  
prosi, oj pros! za grešnike vse!



## Trpljenje matere - tisočletni blagoslov

**K**RISTUSOVA ŠOLA trpljenja je zlasti potrebna in važna za matere. Ozka je zveza matere z Bogom. Bog je ustvaril prva dva človeka, nadaljne širjenje človeškega rodu in vzgojo otrok je izročil materi. Njegova posebna služabnica je v veliki zadevi. Kaj čuda torej, da je tako blizu Njegovega presvetega Srca! Materino trpljenje je tako najlepša materina molitev, ki jo Bog tudi predvsem upošteva. Zato je največji blagoslov otrok, če mati zna trpeti.

Za matere je posebna učiteljica šole trpljenja - sveta Monika, mati velikega cer-

kvenega učenika in škofa, svetega Avguština.

Kot mlado dekle so jo starši dali v zakon Patriciju, v mestu Tagaste v Afriki. Ona je bila globoko verna in pobožna kristjana, mož pa trd pogan. Tako je razumljivo, da je bilo že zakonsko življenje prvih let veriga trpljenja in žrtev. Mož je bil surov in zelo vdan jezi. Zaradi svoje vere in pobožnosti je morala prestatiti z njegove strani mnogo sramotenja in zmerjanja. Vse je prenašala z veliko potrpežljivostjo in vdanostjo v voljo božjo. Čim bolj je bil mož do nje surov, tem

ljubeznivejša in potrpežljivejša je bila do njega. S toliko svojo ljubeznijo dolgih let ga je slednjič popolnoma premagala. Postal je do nje vedno bolj prijazen in miren soprog. Potrpežljivost je slavila nad njim svojo zmago, da je postal kristjan. Kako lepa šola za zakonske žene!

Monikin največji križ pa je bil njen najstarejši sin Avguštín. Bil je silno nadarjen in kljub mladim letom razumsko zelo razvit, a bil je tudi lahkomiseln in len. Monika je imela od njegovih zgodnjih otroških let z njim velike težave. Hotela ga je vzgojiti v dobrega človeka in vzornega kristjana, toda pokazalo se je, da brez vidnega uspeha. A Bog je Avguštína že zdavnaj izvolil v svojih načrtih za velika dela, ki jih bo izvršil zanj in sveto Cerkev. Da ga bo za ta dela usposobil, je hotel njega in njegovo mater voditi skozi hude preizkušnje. Zlasti se je poslužil sodelovanja njegove matere Monike, ki mu jo je dala v veliki, občudovanja polni meri. A pot do cilja je bila dolga ter težka za oba. Sin je moral preko velikih zablod in grehov, mati pa prav zato skozi potok solza in veliko skrbi.

Ko je Avguštín dorastel, sta ga mati in oče dala v Kartago v šolo. Imela sta namen, da ga izšolata za odvetnika. Sin pa se jima je v slabi družbi popolnoma pokvaril. Zašel je v nemoralno življenje, kar pozneje v svoji knjigi "Izpovedi" opisuje z velikim kesanjem. Slednjič je postal tudi krivoverec manihejec. Tako se je po končanih šolah vrnil domov kot popolni spridenec. Njegovo govorjenje in obnašanje je bilo tako, da ga mati Monika ni mogla trpeti poleg sebe in nekaj časa niti ni doma stanoval. Toda kolikor slabši je bil sin, toliko boljša je bila materina molitev, toliko večje njene žrtve za njegovo spreobrnjenje. Naložila si je zaradi njega hude poste in molitve, da bi tako zadostovala Bogu za sinove grehe in mu izprosila božje usmiljenje. Nепrestano ga je svarila in rotila, naj vendar ne živi tako. A bilo je vse zastonj. Slednjič se je naveličal neprestanih solza in materinih opominov: odločil se je, da gre v Rim. Mati pa je sklenila, da bo odšla za njim in ga ne bo pustila brez materinega varstva. Avguštín pa je za to zvedel, prevaril jo je in odšel na pot sam.

Svetniška mati  
sv. Monika  
s sinom



Nekaj dni za njim se je tudi ona odpravila na pot, ko pa je prišla v večno mesto, je izvedela, da je odšel v Milan. Hitela je za izgublencem.

V Milanu je tedaj škofoval največji govornik svojega časa, sveti Ambrož. Avguštín se je hotel pri njem učiti govorništva, zato je začel hoditi k njegovim pridigam.

Tu je Monika nadaljevala svoje materinsko delo za sinovo spreobrnjenje. Hodila je po navsote k sv. Ambrožu, s katerim se je seznanil tudi Avguštín, in mu tožila svoje bolečine. Veliko je pred svetim škofom prejkajala, on pa jo je tolažil, naj ne obupa. "Sin tolikih materinih solza se ne more izgubiti," ji je dejal.

In res. Materine molitve in žrtve, njeno opominjevanje in njen jok, vse to ni ostalo brez uspeha. Pomagal je še vpliv velikega škofa in Avguštín se je začel polagoma zavedati svojih zablod. Končno je jasno spoznal svojo napačno življenjsko pot. Dal se je krstiti ter je na neizmerno materino srečo začel novo življenje pokore. Skupno sta sklenila, da se vrmeta v Tagasto v Afriko. A Monika je med potjo smrtno zbolela. "Sedaj sem nepotrebna na svetu," je dejala sinu, "in rada umrjem, ko si ti postal božji." Vse to nam sveti Avguštín sam zelo ganljivo popisuje. Res se je moralsam vrniti domov, kjer je postal kmalu povsod znan in spoštovan po svoji učenosti, pa tudi po svojem spokornem življenju. Postal je zgled verne-

ga kristjana in ko je umrl v Kartagi škof, je ljudstvo njega hotelo za naslednika. Sveto je vodil svojo škofijo in spisal veliko knjig, ki jih še danes po šestnajstih stoletjih občuduje ves svet.

Tako je velika mati s svojim trpljenjem postala po svojem sinu pravi blagoslov za ves krščanski svet.

Kako velika učiteljica v šoli trpljenja krščanskih mater in zakonskih žen! Sin ji je postavil v svojih knjigah prelep spomenik, ko opisuje njeno življenje in trpljenje ter njeno delo za njegovo spreobrnjenje.

Praznik svete Monike praznujemo dne 4. maja, Avguštinovega pa 28. avgusta.

K.Z.



**P**RAVIJO, da Bog človeku ni mogel dati ob rojstvu večjega daru, kakor če mu je dal dobro mater. Če je to res, in vsi to vemo, potem bi lahko rekli, da nam je Jezus Kristus dal neprecenljiv dar, ko nam je dal svojo Mater. Postavil nam jo je v "nebeški Jeruzalem na zemlji", v sveto Cerkev, kot mogočni obrambni "Stolp Davidov". In prav to je, kar nam hoče povedati in na Mariji oprevati naziv "Stolp slonokosteni". Brez Marije bi bila sveta Cerkev družina brez matere, mi bi bili velike duhovne sirote brez matere in njenega var-

## *Stolp slonokosteni*

P. Miršek

stva. Marija je kot "Stolp Davidov" mogočna in za naše sovražnike strašna trdnjava. Toda za Cerkev in za nas je obenem "Stolp slonokosteni" - neprecenljivi dar milosti in usmiljenja božjega do človeka.

Slonova kost je za zlatom najdragocenejša snov: svetlolesketajoča se bela je, pa trdna. Samo vladarji in veliki bogataši si je morejo privoščiti za okras svojih palač. S slonovo kostjo je mogočni kralj Salomon bogato okrasil tempelj, iz slonove kosti si je dal narediti svoj krasni prestol. Ko pa bi si kaka država mogla postaviti iz slonove kosti kar celo trdnjavo, obrambni stolp - kakšno bogastvo bi bilo to, kolika čast in ponos! Narod bi ga čuval in vse storil, da si ga ohrani za vedno. Ves svet bi strmel nad njim.

Tako neprecenljivo bogastvo v duhovnem življenju človeka nam je dal Gospod z Marijo. Nikdar mu ne bomo za to dovolj hvaležni.

Marija je "Stolp slonokosteni" za sveto Cerkev, ki se je tega vedno tudi zavedala. Odtod njena tolika lju-



bezen do Marije, njeno češčenje in proslavljanje. Vedno nove in nove praznike vpeljuje v cerkveni koledar, vedno več pobožnosti njej v čast vpeljuje vsvoje bogoslužje in ji zida nove cerkve. Da, Marija ni "nikdar dosti hvaljena", kakor izraža miselnost Cerkve slovenska Marijina pesem.

Prav zato pa tudi satanovo sovražstvo, ki ga je Bog napovedal že v raju, nikdar ne preneha. Vsi krivoverci, ki so v teku stoletij vstajali v Cerkvi, so se naščuvani po "očetu laži" zaletavali prav v ta "Stolp slonokosteni". Kratko odmerjen prostor ne dopušča, da bi mogel razplesti članek v ves potek težkih - včasih celo krvavih - bojov proti Mariji v Cerkvi sami od njenih lastnih otrok, torej tudi Marijinih. Naj tistim, ki bi se radi kaj več poučili o njih, zadoščajo tu le imena teh odpadnikov: ebioniti, gnostiki, arijanci, nestorijanci, helvidijci, jovianisti, luterani, janzenisti, racionalisti, starokatoliki. Zlasti divji so bili arijanci in luterani. Kri je tekla po krščanskih deželah, nastopali niso nič boljše kot danes komunizem. Hoteli so pod vodstvom "kače iz raja" oropati Marijo njene časti, Cerkev pa njenega obrambnega "Stolpa".

Toda uporne glave so se druga za drugo razbijale ob trdnjavi Mariji sami. Marija je ob vsakem napadu stopila kači na glavo in jo strla: nauk Cerkve je ostal nepokvarjen in Marijina čast neokrnjena, odpadniki pa so odpadli kot suha veja od živega debla. Sv. Bernard je lahko vzkljnil: "Marija, ti sama si na svetu zatrla vsa krivoverstva!" Res pa seveda je, da so sovražniki naredili neizmerno škodo raznim narodom, med katerimi so nastopili: saj so jih oropali matere in jih napravili za duhovne sirote. Zato pa med krivoverci ni edinosti in se kar naprej cepijo v verske ločine ter se še bodo. Ko v družini umre mati, se družina navadno razbije...

Marija pa je "Stolp slonokosteni" tudi za vsako posamezno verno srce. Mati je leena in prav zato tako draga. Cerkev pri širjenju ljubezni in češčenja do Marije ni imela težkega dela. Z vero in ljubeznijo do božjega Sina so oznanjevalci po širnem svetu ponosili tudi ljubezen do Njegove Matere. Kakor so se okrog Marije zbirali že Jezusovi apostoli, tako so se k njej vselej zatekali kristjani v svojih težkih bojih in preganjanjih. Slike po katakombah nam to povedo. Zato ni nič posebnega, da se je ta ljubezen še bolj razplamtela v stoletjih svobode. Zidanje Marijinih cerkva in kapelic, krasenje hiš z njenimi slikami, sestavljanje in prepevanje Marijinih pesmi... vse to je kot dolgo zadrževana ljubezen bruhnilo na dan. Tako ves katoliški svet še danes opeva in slavi Marijo. "Nikdar dosti hvaljena", je miselnost vernih src tudi danes. Ta ljubezen buta tudi v moderni poganski svet: radio in televizija se ne moreta ogniti katoliški ljubezni do Marije, ko prinašata na programih nesmrtno melodije pesmi "Ave Maria". In tudi nekatoliške revije ne morejo preko večnih umetnin Marijinih podob...

Tako je tudi tebi in meni Marija mogočen "Stolp Davidov" in zato tudi predragoceni "Stolp slonokosteni". Branimo to svojo lastnino, saj smo brez nje sirote in nezavarovani proti kači, ki tudi v nas zalezuje Marijino peto. Ugasniti hoče v nas ogenj ljubezni in zaupanja, potem bo naša poguba lahko delo. Satan dobro ve, da je tistim, ki nosijo njeno ime v srcu in na ustnicah, Marija mogočni "Stolp" tudi v smrtni uri. Zato si nikdar ne pustimo iztrgati te trdnjave, naj bodo naše žrtve zanjo še tako velike!

Stolp slonokosteni, prosi za nas!



Kar si pridobimo, nas ne obogati; obogati nas to, kar si prihranimo.

# BROOKLYNSKI MUČENEC

- am

**G**ruča tridesetih kitajskih vojakov z nasajenimi bajoneti je okorno prikorakala čez most reke Mei v starodavno mesto Kaying (Južna Kitajska). Med gručo so porivali in surovo topli dva Amerikanca. Roke sta imela zvezane na hrbtu z bodajo žico in kri je kapljala iz odprtih ran. Konci žic so se nekajkrat ovijali nad lakti in rameni ter zbadali skozi strgano obleko v prsa in celo v obraz. Ko so dospeli na mrgoleči trg, jih je straža rdeče vojske pozdravila z avtomatičnim in vsepovsod enakim krikom: "Dol z ameriškim imperializmom! Smrt ameriškim špijonom!..." Ko se je blazno kričanje umirilo, so oba ponosna Amerikanca izročili "rdeči pravici" v pozabo kitajskih ječ...

Dne 23. decembra 1950 se je na opisani način začelo zadnje poglavje misijonskega škofa Frančiška Ks. Forda iz Brooklyna, N. Y. Za Amerikance je on s svojo junaško smrtjo postal ameriški Stepinac ali ameriški Mindszenty Daljnega Vzho-da.

Dolgih 34 let je škof Ford dajal Kitajcem svoje življenje in svojo neumrjočo ljubezen: hranil je lačne, oblačil, zdravil in učil mladino resnice, vere, dostojanstva človeške osebnosti.

Vendar je bil Frančišek Ford od rodne Amerike pozabljeni človek nekje daleč v misijonih. Milijoni, katerim je ime Stepinca ali Mindszentyja postalo simbol rdeče sramote, bi nikoli ne izvedeli o njem, če bi se božja previdnost ne poslužila sestre Joan Marie (Mary C. Ryan iz Bronx, New York). "Ker je škof umrl," je izpovedala, "rdečim tudi jaz nisem bila več potrebna za satanske laži in v zasmeh vsaki pravičnosti pri zadnji sramotni sodbi, ki so jo pripravljali. S svojo smrtjo jih je škof premagal..." Vso izmučeno, bolno, lačno in raztrgano so jo izpustili, ker so bili prepričani, da živa nikdar ne bo prišla do Hong Konga in ne bo nikdar svetu izpričala resnice. A sr. Joan Marie se je dne 2. septembra 1952 le srečno privlekla do meje in z zadnjimi napori ter slabotnim glasom povedala strašno zgodbo mučenja ter počasne smrti škofa Forda v cantonski ječi. Slabotni škof (bil je po postavi 5,5 čevljev visok in le 135 funtov težak) je umrl od pomanjkanja in boleznih, od mučenja in trpljenja osemnajstmesečnih neprestanih dnevnih in nočnih zasliševanj, od pretepanja in mraza... Sestra je vršila trinajst let v njegovi škofiji tajniške posle, vse dokler ni prišla rdeča Neronova pošast. Zapore in zasliševanja je pretrpela z njim. Videla je njegovo duhovno veličino in videla je njegov

# ameriški špijon številka 1.

STRAŠNI SODNI PROCESI, KRIVE PRIČE, MUČENJE IN SMRT  
KITAJSKEGA MISIJONARJA, ŠKOFA

# FORDA



grob, ki ji je vtisnil nepozabni spomin mučenca iz prvih časov krščanstva...

**ZADNJE SREČANJE** Sestra Joan Marie je v vseh mesecih zapora mogla govoriti s škofom le trikrat. V njeno celico so ga zadnjikrat pripeljali prvega februarja 1952, enaindvajset dni nato ga je rešila smrt. Ko ga je sestra zagledala, se ga je ustrašila: sama kost in koža, ves je bil tresoč in nezmožen, da bi sam hodil. Oči so mu bile krvavo podplute, da je komaj kaj videl pred seboj. Raztrgane cape so se oprijemale ranjenega telesa in po obrazu in rokah so se videle sveže lise od kitajskega biča. Škof je zastokal od bolečin, sestra pa je pri tem z grozo videla, da njegovih belih prednjih zob ni bilo več in se mu je iz spačenih ust vlila kri... Zapestje obeh rok je imel oguljeno do kosti. Vojaka sta ga podpirala, da se ni zgrudil, a trpljenja zanj še ni bilo dovolj. Pred sestro se je moral sleči in stati drgetajoč od mraza in sramu v vsej nagoti. En sam pogled na škofovo obličje, vse podpluto od udarcev, in sestra je omedlela... To je bilo zadnje ponižanje, morda hujše od vsega.

Rdeči so pred redovnico skrivali škofovo smrt in še vedno objavljali lažnjive dokaze zoper "dva največja ameriška špijona" in tako s svojo propagando javno sme-

Več kot polovico svojega junaškega življenja je daroval za kitajski narod, vlival dobroto in ljubezen, upanje in pogum v kitajska srca, polna hrepenenja po Bogu, večni Resnici in Ljubezni. Tisoči Kitajcev hribovitih predelov severnovzhodnega Kwantunga mu je vračalo za njegovo nesebično delo spoštovanje in vero. Potem pa so prišli komunisti, ki to večno Resnico sovražijo... ljudje, ki so vklenili v okove ponosni ruski narod, kakor so zdaj kitajskega; ki so strli peruti poljskemu orlu, vrgli v temnico svobodoljubnega duha Češke in podjarmili Madžarsko, Baltske državičice in slovanski jug; to so tisti, ki so omadeževali z zvezdo smrti slovensko trobojnico in desetisoče naših ljudi poslali v smrt. To so prav tisti, ki jim mnogi Slovenci še danes pojejo slavo, podpirajo z naročnino časopise njih idej ter tako zastrupljajo sebe in svoj narod. Budenz jih je označil za "ljudi brez obraza".

Škof Ford je dotrpel. Kardinala Mindszenty in Stepinac, nadškof Beran, škof Vovk... vsi ti mučenci so obsojeni, a umreti morajo počasi!



Ravnatelj kaznilnice St. Galen v Švici je po statistiki ugotovil, da je 90 % vseh mladostnih zločincev prišlo na slabo pot in v ječo zaradi slabih kinopredstav. Iz tega žalostnega dejstva se lahko učimo katoličani, kako silno je potrebno širjenje katoliških filmov in kako zelo je treba paziti, h kakšnim filmskim predstavam starši in pa vzgojitelji puščajo svoje nedorastle otroke.

Slišal sem nedavno govor o toleranci katoličanov. Takole je poudaril duhovnik: "Mi, ki bi morali biti do vseh bratov v Kristusu zelo strpljivi, imamo včasih tolerance prav malo. Le kaj bi napravili naši ljubeznivi verniki, če bi jim župnik v nedeljo oznanil: S prihodnjo nedeljo pričnem v naši cerkvi službo božjo za črnce, ki jih je toliko v naši sosesčini in je med njimi tudi mnogo vnetih katoličanov. Kristus je pridigal vsem ljudem o božji ljubezni, zakaj torej tudi oni ne bi imeli dostopa do evangelija v naši fani cerkvi? - To bi se kresalo po župniji..."

Dober poizkus tvoji veri,

šili vsako pravičnost. Naše demokratsko državno vodstvo ni imelo moči, da bi se zmenilo za svoje ljudi, dokler ga ni kalifornijski senator W. F. Knowland javno napadel in prisilil državo, da se pozanima za svoje državljane po komunističnih ječah. Žal State Department tudi pozneje ni dosti storil za te trpine, katerih število je še vedno rastlo. Umirali so v rdeči svobodi kot naš škof Ford, zato je Ford postal tudi nekatoličanom simbol vseh več kot pozabljenih ameriških jetnikov po Kitajski in Koreji. Toda on je predstavnik še višje ideje, ki jo je učil in bil prav zato še posebej izbran za tarčo krvave propagande. Kdo bi le mogel biti bolj pripraven za rdeče grde namene, kot človek-poštenjak, ki ga je ljudstvo ljubilo in je 34 let živel med njimi. Prav tega je bilo treba čez noč ožigosati za največjega "ameriškega špijona". Ko je bil "mali škof" že v ječi, je rdeči tisk še vedno brizgal nanj žalitve in krive obsodbe. Njih metoda se ni prav nič razlikovala od one nekaterih slovenskih časopisov v Ameriki, ki so z istim gnojem oblivali naših deset tisoč pobitih fantov, ki so padli za narod in vero; le jezik je bil drugi. Uradni cantonski časopis Nam Fong Yat Po (kar po naše pomeni nekaj takega kot "glas osvobojenega naroda") je vse svoje uvodne članke posvetil obrekovanju škofa Forda. Njegova sestra, moskovska Pravda, pa je kakor papagaj ponavljala obtožbe zoper "ameriškega špijona".

**PRILJUBLJENI ŠKOF** Ko se je mali Frank rodil, je bil njegov oče v Brooklynu eden glavnih urednikov časopisa Irish World, ki se je v Ameriki boril za pravice in svobodo irskega naroda v Evropi. V Fordovi hiši so se sestajali vsi irski emigranti in v takem vzdušju je rastel fant v kremenit značaj. Ko je slišal predavanje Fathra Jamesa Walsh, ki je prav takrat ustanavljal misijonsko družbo Maryknoll, se je takoj z navdušenjem javil. Bil je eden prvih misijonarjev družbe, ki so se leta 1918 napotili proti neobdelanemu vinogradu velike Kitajske.

Ves čas misijonskega dela je le dvakrat obiskal domovino: leta 1935, ko je bil posvečen v škofa, in takoj po drugi svetovni vojni, ko ga je huda želodčna operacija komaj rešila.

Škof Ford je bil majhen po postavi, pa zato tem bolj priljubljen pri svojih Kitajcih. Kitajski jezik je tako obvladal, da so domačini prihajali

k njemu k poduku. Svoj revni škofijski sedež je iz Cantona preselil v osrčje obširne škofije, v Kaying. Tam je imel svojo "katedralo", kmetijsko in ljudsko šolo, samostan za sestre, sam pa je stanoval v skromni najeti sobici. V škofiji je imel devet milijonov ljudi in je moral na obiskih svojih sedemnajstih misijonskih postaj prejahati 35. 000 kvadratnih milj gorate pokrajine.

Leta 1946 se je začela beda med ljudstvom. Množice sestradanih beguncev so se valile pred komunisti preko njegovega misijona. Delil je na levo in desno. Da bi zaposlil svoje farane, je začel graditi večjo cerkev iz opeke, z ameriško pomočjo je nabavil električne stroje in vodovodne naprave za vso okolico. A rdeči gverilci so vse uničili, napol dokončano cerkev pa spremenili v sodno dvorano svojih krvavih razprav.

**PRIŠLA JE RDEČA ARMADA** Naš škof se je ni zbal. Z ameriško pomočjo je organiziral v škofiji široko akcijo za razdeljevanje zdravil, hrane in obleke. V tem času je plačeval šolnino za 200 kitajskih visokošolcev ne glede na vero, v katerih je videl temelje lepše bodočnosti Kitajske. V maju 1949 je prišla "osvobodilna fronta". Ford se je še vedno trudil v delu za ljudstvo a težave so bile vedno večje. Rdeči so prišli poslušat radio v farno dvorano, nato so si ga "izposodili". Prihajali so celo v cerkev, nato so jo "vzeli v rent" ter jo "za blagor ljudstva" spremenili v sodno dvorano. To so bili majhni začetki. Ljudstvo je treba najprej prepričati, da so osvoboditelji. In to se jim je tudi posrečilo; do pičice tako, kot v Jugoslaviji, na Poljskem, Češkem, Madžarskem... Celó Ameriko so slepili, da niso komunisti, ampak

dragi moj bralec! Ali bi ti z zadovoljstvom sprejel in nič ne ugovarjal, ko bi tudi tvoj župnik imel zate tako oznako?

**Mednarodni evharistični kongres** v Barceloni je na vse konce sveta prenesel molitveno gibanje, ki izhaja iz geronske škofije v Španiji. Člani te "Zaveze veroizpovedi" molijo vsak dan apostolsko vero, kateri dodajo vzklik "Sladko Srce Marijino, bodi moje rešenje!" Namen te molitve je prošnja za pomoč preganjanim, za skrajšanje časa preizkušnje in za spreobrnjenje preganjalcev. "Zaveza" popolnoma odgovarja željam svetega očeta. Gibanje so blagoslovili že mnogi kardinali in škofje ter ga širijo po svojih škofijah. Nadškof v Quebecu je oznanil, da se pri njih vsakodnevni radijskim oddajam rožnega venca dodajata tudi ti dve molitvi "Zaveze veroizpovedi".

**Ameriški praktični katolici** hočejo povsod vršiti apostolat in najdejo sto in sto raznih poti za doseg svojega cilja. Pa tudi verni kristjani-nekatolici se trudijo po svoje, da bi poganski moderni čas vmili Bogu.

V neki restavraciji sem dobil na mizo jedilni list. Bil sem presenečen, ko sem na levi strani seznama jedil videl naslov: **MOLITEV PRED JEDJO**. Pod naslovom je bila tiskana kratka pa pristična molitev, polna zahvale Bogu, ki sleherni dan skrbi za nas. Marsikoga, ki bi drugače v restavraciji sedel brez mo-

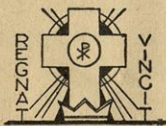


litve k jedi, ta molitvica neprisiljeno spomni na njegovo dolžnost.

Dobil sem v roke tudi vžigalice, ki jih v svojem lokalu deli clevelandski slovenski brivec. Na zunanji strani ovoja je njegova reklama: We welcome your Patronage - Petric's Barber Shop. Na notranji strani ovoja pa sem ostrel nad druge vrste reklamo - nad tiskanim očenašem, ki marsikoga spomni, če še kaj moli...

Bodimo iznajdljivi! Prav vsako stvar lahko lepo izrabimo v namene apostolata!

Večezični slovar kitajskega jezika so pred dvema letoma začeli sestavljati v mestu Macao iz Kitajske izgnani jezuiti, zdaj pa ga nadaljujejo v Taicungu na Formozi. Pravijo, da bo čez leto pol veliko delo končano. Ta slovar bo obsegal 180.000 izrazov, običajnih po listih in šolskih knjigah. Izrazi bodo prevedeni v latinščino, an-



MESEČNI  
NAMEN  
MOLITVE

Priznanje  
božjih zakonov  
v gospodarskem  
živiljenju

"agrarni reformisti", kot jih je označil Owen Lattimore. Prav ima pregovor, da je hudičeva zmaga najbolj gotova takrat, ko ljudi prepriča, da hudiča sploh ni...

PEST RIŽA NA DAN Igračkanje komunistov se je končalo. Bilo je dne 23. decembra 1950. Kristjani so postavljali jaslice in krasili oltar v leseni sirotišnici. A prišli so miličniki s poveljem: "Hočemo sovražnike Velike Ljudske Republike!" Nato se je začelo krvavo trpljenje dolge verige vnebovpijočih krivic...

Škof Ford je stopil iz množice faranov, ki so z zamrlim krikom spremljali dogodek. Rdeči so nadpastirja brez sočutja zvezali z žico ter pahnili v izropano obednico misijona. Tri dni ga ni mogel nihče obiskati, tudi ne poizvedovati vzroka nenadnega zapora. Duhovnika-domačina so zaprli v njegovi sobici, pet sestra so zapodili v ozki hodnik, kjer jih je noč in dan stražil vojak s samokresom v roki in se niso smele niti premakniti. Vse dni zapora so slehernemu jetniku kot psu vrgli dnevno pest kuhanega riža, "kitajski pes", duhovnik domačin, pa še tega ni bil vreden.

Po treh dnevih so škofa prestavili v drugo sobo, kjer je bil priklenjen k zidu. Nekaj stare slame in razbitih oken je bil edini okras prostora. Pošto so mu že zdavnaj ustavili, verske reči in knjige so mu pometali skozi okno in zažgali. Niso dali pojasnila o svojem ravnanju, pač pa so še vedno kričali, da je vera svobodna...

TRIMESEČNI MOLK Medtem so aretirali še tri misijonarje, ki so jih zajeli na postaji Chiu-Ling in pripeljali na glavno postajo. Najprej so jih konfinirali v hotelu, kjer so morali "postrežbo" celo plačevati. Po štirinajstih dneh so jih v misijonskem poslopju zaprli v sobo za šaro, ki je bila brez oken in luči. Tri dolge mesece so bili tu, ne da bi kaj zvedeli o škofu in sestrah. Končno jim je stražar skrivaj zaupal, da je škof zaprt v kleti na drugi strani stavbe, ter tudi njega dnevno zaslišujejo. Zdaj so vedeli, od kod prihaja k njim v nočnih urah pritajeno vzdihovanje...

Izpraševanje je bilo strašno. Višek je doseglo 2. marca 1951, ko sta se na izmučenega škofa in misijonarje spravila dva detektiva, ki so ju prav zato poslali iz Pekinga. "Kdo so vaši znanci v begunski vladi na Formozi?" je bilo

stalno vprašanje. Odgovor se je vedno glasil: "Nobeden!"

Devet dni pozneje so sestro Joan Marie ločili od drugih. Zaprli so jo v klet poleg škofa. Še isti dan (14. aprila) pa je na misijonsko dvorišče prikorakala do zob oborožena četa miličnikov.

**ZADNJI POGLED** Uro pozneje so zaprti misijonarji zaslišali na dvorišču rezko povelje: Dvostop! Naprej!... Iz kleti so pripeljali škofa Forda in sestro Joan Marie. Oba sta imela roki zvezani na hrbtu z žico. Okrog vratu sta imela vrvico, za katero ju je vodil komunistični vojak. Uboga! Škof je upadel in osivel ter je komaj stal na nogah. Še zadnjikrat se je ozrl proti misijonski postaji, a vojak je zakričal in skupina miličnikov z "zločincema" je zmagoslavno odkorakala...

Rdeča propagandna tovarna je teden dni nato že prinesla fantastične zgodbe o "dveh največjih ameriških špijonih". Izdajala sta imperialistom gospodarsko važne skrivnosti, skrivala tajne Čangkajškove agente, organizirala "črno legijo" in hotela v Republiki upostaviti fašistični in nacistični režim... Škofa Forda, ki še puške ne bi znal prav prijeti, pa so obdolžili, da je skrival v kletih tudi orožje.

Ostale misijonarje in sestre so po šestmesečnem hišnem zaporu vse razcapane in sestradane pognali čez mejo. O škofu Fordu in sr. Joan pa ni bilo ne duha ne sluha. Ko so v juliju 1951 peljali enega misijonarjev skozi Lao-Lung, mu je stara kitajska mamica šepnila: "Tu mimo so zvezanih rok peljali škofa in sestro!" Nato je sledil petmesečni molk, ki ga je pretrgala vest begunskega učitelja, ki je bil zaprt s škofom v cantonskih ječah. Februarja 1952 je bil izgnan holandski misijonar, ki je slišal v Cantonu pomenek stražarjev: "Dva ameriška špijona sta še vedno tu!..." Britanski konzul v Cantonu je večkrat spraševal rdeče oblasti, kje je škof. Dobil je stalni odgovor: "Ne poznamo tega človeka!"

Vendar so ga poznali... predobro...

Dne 16. avgusta 1952 so prinesli pred sestro Joan Marie škofov smrtni list in jo prisilili podpisati laž, "da je škof umrl naravne smrti in kljub najboljši zdravniški oskrbi". Kot dan smrti je bil napisan 21. februar. Pokazali so ji tudi sliko škofa na mrtvaški postelji in njegov grob, ki je bil brez vsakega znamenja.

Mali, slabotni škof jih je prevaral. S svojo

gleščino, francoščino, španščino in madžarščino. Vsak del bo izšel v posebni knjigi. Vse delo vodi španski jezuit o. Juan Goyoaga, pomaga pa mu šest Špancev, pet Madžarov, dva Italijana in dva Severnoamerikanca.

Tako se izgnani kitajski misijonarji tudi zdaj izven meja Kitajske trudijo drage-mu kitajskemu narodu za novo kulturno pridobitev. Pa trdijo komunisti, da so prišli pred leti na Kitajsko uničevat kulturo, katero zdaj "rešuje" komunizem...

**V**ojna mori in uničuje, tisoči vojakov prenašajo težko življenje večne smrtne nevarnosti. In vendar marsikoga prav vojaško trpljenje približa Bogu, ko bi drugače morda nikoli ne našli poti k Resnici. Ameriški trapisti imajo nad sto novincev, samih bivših vojakov, med njimi tudi precej konvertitov, ki so šele na fronti sprejeli sveti krst. Vojaški kaplan na Koreji, Rev. John M. Walsh, je v teku svoje desetmesečne službe pri oddelku ameriških zračnih sil krstil 46 vojakov. Pa to je le eno izmed mnogih poročil te vrste.

V trpljenju se preizkuša zlato, pravi sveto pismo. Koliko se jih je v naši domovini tesneje oklenilo Cerklve prav zaradi trpljenja preganjanja. Suhi listi pa v preizkušnjah odpadajo in jih drevo Cerklve ne bo prav nič pogrešalo.

**A**meriškim katoliškim krogom se je posrečilo poslati k obolelemu kardinalu Stepincu dva ameriška zdravnika in sicer Dr. John H. Lawren-

ca, ravnatelja laboratorija kalifornijskega vseučilišča in pa Dr. John F. Ruzicha, primarija kirurškega oddelka chi-caškega Holy Cross Hospital. Odšla sta z letalom z vsemi potrebnimi zdravili. Že po nekaj dnevih so prišle vesti, da se je kardinalovo stanje izboljšalo.

**N**emški katoliški duhovnik Friderik Hildebrandt se je moral nedavno zagovarjati pred komunističnim sodiščem, ker je iz zahodne berlinske cone v vzhodno (rusko) prinesel skromen molitvenik. Na podlagi komunističnega zakona, da je prepovedano uvažati sovražno literaturo, je bil duhovnik obsojen na štiri leta zapora. To je komunistična verska svoboda!

**P**eru v Južni Ameriki obsega veliko površino osmih držav Wisconsin in ima osem milijonov in dve sto tisoč katoličanov. Med temi pa deluje le 1.400 duhovnikov. Vsako večje naselje ima cerkvico ali vsaj skromno kapelo, toda prebivalci so srečni, če pride duhovnik k njim dvakrat ali trikrat na leto, da bere sveto mašo in spove vernike. Zaradi tega je versko neznanje ljudstva zelo veliko. Poleg tega je narod zelo siromašen. Vse to gre v dobro protestantskim misijonarjem, ki prihajajo iz Združenih držav precej drugače obloženi z dolarji, kakor pa katoliški misijonarji.

Kdaj bomo katoličani spoznali, da so darovi za misijone najboljše naloženi kapital, ki se bo v večnosti bogato obrestoval?

smrtjo je ogoljufal rdečega tirana za njegovo zadnjo orgijo, ki mu jo je pripravljajal.

Škofovo trpljenje se je končalo v slavi...

**TO JE POVEST**, ki se v tisoč različnih poglavjih dandanes dogaja v Rusiji, Kitajski in polovici Evrope, ki se je in še dogaja tudi v naši ljubi in verni Sloveniji. Veliko bralcev teh vrstic jo je kot v filmu videlo z lastnimi očmi in občutilo na lastni koži. Ti so živa priča, da tudi te vrstice niso izmišljene.

To je le ena zgodba izmed tolikih, je zgodba tisočev. Ali je morda Francis Ford prvi? In kdo bo prišel za njim? Morda Beran v Pragi, morda Stepinac?.. Bolgarski škof Bossilkoff je že prejel venec mučeništva v rdeči "svobodi" v Sofiji. Kdo ve, kdo in kje bo naslednji? Naše slovensko vprašanje je: Kje so naše usmiljenke, karmeličanke, naše šolske sestre...? Kje naši bratje, naših deset tisoč pomorjenih v slovenskih Katy-nih...? Tudi njih zgodba ni bila drugačna kakor zgodba tega ameriškega škofa. Zakaj? Ker je komunizem povsod enak, povsod je smrtni sovražnik Boga in človeške svobode, pa naj ga vodi Malenkov ali Mao Tse Tung, naj ima na sebi Titovo masko ali naj se oblači v ameriški "mink" in rokavice... Vedno izvira iz večnega sovra-stva do Boga in človeka. Najprej umori dušo in njeno vero. Potem pa bo prišel na zemljo raj, kjer bodo vsi enaki - vsi sužnji v kraljestvu hudičevem...

O, Bog! Ali bi bilo napak reči: "Kako dolgo boš še to gledal, saj si pravičen?" --- Da, mi vemo, da živiš in si neskončno pravičen. Zdravi razum nam pove, da boš vsakemu povrnil po njegovih delih. In z rdečo šibo nam govoriš, četudi te kar nočemo razumeti: komunizem je neizpolnjena krščanska dolžnost!

I. F., New York

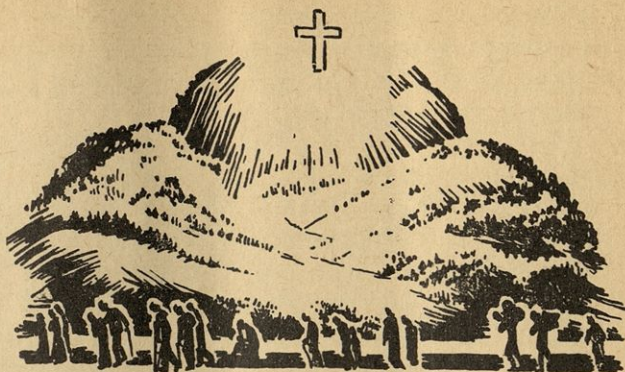


Papež Pij XII. naroča: Očetje in matere vseh družin naj goreče molijo, da bi jih Bog izbral za vredne posvetiti vsaj enega svojih sinov oltarju!



# POTA BOŽJE PREVIDNOSTI

P. Fortunat OFM



## NEPRESTANI BOJI

Louisa se je vrnila v Milan. Uredila je svoje skromno premoženje. Od domačih družinskih spominov, ki so ji bili kot drage svetinje, je ohranila le to, kar je bilo nujno potrebno. Med temi je bila tudi njena "samostanska bala". Že tri leta jo je čakala, saj si jo je pripravila že pred svojim krstom, četudi ni bila gotova, če bo in kje bo stopila v samostan. Da, kje? "Nekje," tako odgovarja, "kjer ne bodo zahtevali previsoke dote, zakaj moji računi so bili nizki. Kot se spominjam, sem imela samo tisoč švicarskih frankov (približno 200 dolarjev) prihranka. To je bilo za mojo obleko, a ne bi zadostovalo za doto. Nikoli nisem želela imeti dote..."

Louisa se je vrnila k isti družini, pri kateri je služila prej. A ta družina je doživela finančni polom in vabila domačih so postala za dekle še bolj vabljava. Očetovo pismo je zopet vsebovalo prošnje, naj vendar pride k njemu. Obljubil ji je, da ji bo dal denar za povratek, če po dveh letih med svojci ne bo zadovoljna. A Louisa se ni mogla odločiti za pot v Afriko. Ponujali so ji tudi priliko za potovanje v Ameriko, kjer naj bi preživela daljše počitnice s sestro Alice, katero je zelo ljubila. Le želja po samostanu jo je zadrževala.

Prijateljica, tudi vzgojiteljica v Milanu, ji je preskrbela službo vzgojiteljice pri plemiški družini Agliardi. Vsak od treh otrok je imel svojo uč-

teljico. Louisa naj bi sprejela skrb za tri in pol letnega dečka, biti bi morala vedno z njim in ga učiti francoski jezik. Dekle bi sicer veliko raje vzgajala svoje nečakinje, a grofico je vzljubila in sta postali iskreni prijateljici. Da bi se še bolj usposobila za vzgojno delo, jo je gospa poslala za deset dni v Otroški dom (Casa dei Bambini), katerega dobrotnica je bila. O dneh, ki jih je tu preživela, je pisala Louisa: "Kako srečna izkušnja je bila to zame! Spoznala sem, da sta podrejenost in pokorščina, ki izvirata iz discipline, popolen sad spoštovanja do duš, pa naj bodo še tako mlade. To je sad ljubezni. Mislila sem, da sem v raj, saj tako zelo ljubim otroke."

## NOV KRIŽ

A dekle ni dolgo uživala tega raja. Ko je šla tretji dan na delo med otroke, jo je napadel kašelj. Mislila je, da jo bo zadušilo. Ni mogla priti do nadstropja, kjer je delala in se učila ljubiti nedolžne otroške dušice. Zdravnik ji je predpisal nekajmesečno mirovanje in ji dal še upanje na ozdravljenje, če se bo le zelo pazila. "Drugače pa vam moram reči," ji je odkrito povedal, "ne boste živeli dolgo, kajti bolezen hitro napreduje."

Dalje na strani 282!

Sonce ni pri vsej svoji svetlobi in lepoti nič drugega kot senca božja!



Priredil p. Odilo

**T**udi Baraga je znal prav lepo poučiti mlade ljudi. Devet nevarnosti jim našteje, ki se jih morajo varovati:

1. Posvetnost in želja ljudem ugajati je prvi korak v padec. Prizadevaj si le Bogu ugajati in pametni ljudje te bodo radi imeli. Saj bi ti prav nič ne pomagalo, če bi te ves svet ljubil, ako bi te Bog sovražil.

2. Nevarne zanke za mladega človeka so: napuh, gizdava obleka in nesramni pogledi. Ako nisi previden, se boš kmalu ujel. Ponižnost in sramežljivost sta lepota mladega človeka in začetek vseh ljubeznivih kreposti.

3. Boj se zapeljivcev, ki ti obeataj časno srečo. Kdor se ti prilizuje, ti ne želi dobro in hoče le pogubiti tvojo dušo.

4. Varuj se temne noči. Temo ljubijo otroci teme, ti pa bodi otrok luči! Dobra vest naj bo tvoja zvesta spremljevalka. Le ta te more pripeljati v bivališče izvoljenih.

5. Male reči in mali grehi te bodo sčasoma pripeljali v večje hudobije, če jih takoj v začetku ne zapodiš. Takoj se ustavi, sicer te pozneje tudi zdravilo ne ozdravi!

6. Nečiste misli, nespodobno govorjenje, pohujšljive pesmi, preve-

lika in neprevidna prijaznost - vse to goji nečiste želje, ki te lahko zapeljejo v dejanje. Svoje misli obrni drugam, svoj pogled odtrgaj proč od nespodobnih reči; nevoljo pokaži nad njimi, napelji takoj pogovor na kaj drugega in beži pred ljudmi, ki ljubijo nespodobnost. V begu je rešitev.

7. Zdržuj se skrbno posvetnega veselja, varuj se krajev, ki so ti nevarni, ljubi samoto in tihoto. Bodi zdržen v jedi in pijači in privadi se na premagovanje!

8. Nedolžnega veselja se ti ni treba sramovati in izogibati. Nedolžnost je rada vesela in čistost srca je največje veselje.

9. Fant, dekle, ne bodita nikdar brez dela, da vaju peklenški skušnjavač ne zasači v lenobi. Pritrgaj si pri spanju, zapusti zgodaj posteljo; spomni se, da boš enkrat ležal nepremično v grobu. Kakor hitro se zjutraj zbudiš, takoj vstani in spomni se pri tem, da boš tako hitro enkrat na glas trombe vstal iz groba in šel pred sodbo božjo; potem se bo tvoje telo vso večnost svetilo kot sonce, ali pa bo ostudno, kot strahovita pošast - kakršno večnost si si pač v svojem življenju pripravil in zaslužil.

Svetniški Slomšek nam ta mesec našteje še pet nadaljnih naglavnih grehov otroške vzgoje.

**Nesramežljivost:** Otroci, ki jih ni sram, jih tudi ni strah greha in angel božji jih je zapustil. To se zgodi, ako starši predolgo puste deklicam in dečkom skupna ležišča; ako jih puste, da napol oblečeni okrog letajo in ne pazijo nanje. Navadijo se nesramnosti, ako premladi uživajo opojne pijače ali predolgo poležavajo brez spanja. Največ pa se

jih nesramnih navad nauči od drugih. Kdor vidi otroke pri nespodobnosti, naj jih posvari, kajti ako se navadijo, so izgubljeni. Stara navada - železna srajca!

**Zapravljivost:** Zapravljati se otroci navadijo, ako jim daš denarja, pa se ne zanimaš, kaj so kupili, kam so ga dali; če jim ne poveš, kaj denar velja in kako težko se zasluzi, kako lahko pa zapravi; ako jih navadiš predobro piti in jesti, jim omišljaš drage obleke in jim hitro menjaš obnošeno obleko z novo; ako jim daš vedeti, kako so bogati; ako pred njimi ne zaklepaš denarja in jim izmikanje spregledaš ali sploh denarja ne pogrešiš; če jih v mladosti navadiš hoditi po gostilnah, plesati in pijančevati ali igrati, sklepati znanje in samim hoditi okrog. Zapravljivec in pa tat sta si brata!

**Lakomnost:** Skopi in samo-pašni bodo tvoji otroci, ako jim nikoli ne rečeš dati potrebnemu košček kruha; če vpričo njih berače zmerjaš in ubogim oponašaš, kar jim daš; ako jih hvališ, da si ne privoščijo dobrega, da rajši hodijo razcapani kakor da bi si kaj omislili za svoj denar; ako vpričo otrok hvališ denar, kako ga je škoda izdati. Lakomnik ima za denar tudi dušo naprodaj!

**Samoglavost:** Samoglavce zrediš, ako preveč zapoveduješ, pa jim pustiš, da te ubogajo ali pa ne - kar se ukaže, se mora storiti; če otroke vpričo drugih sramotiš, enega zagovarjaš, drugega grajaš, pa je oboje krivo; ako jim pustiš slabe navade, fantom kaditi, dekletom gizdavo obleko nositi; če otrokom daš oblast nad posli in služabniki, jim boš kmalu moral biti tudi ti v strahu. Razvadi jih na prijetnosti, da bodo povsod za

tabo hodili, pa se ti bodo ukradli, ako ne bodo dobili tvojega dovoljenja. Samoglavni otroci bodo trdovratni in zakrknjeni starci, kakršnih nas sam Bog varuj!

**Trdovratnost:** Otroci postanejo trmasti, ako jih za vsako malo reč grajaš ali kaznuješ; ne bodo ti priznali, temveč raje tepeni lagali; ako pravičnih prošenj ne uslišiš; če jim nič ne zaupaš; ako nimaš nobene usmiljenja z njimi, kadar trpijo. Kamenito srce staršev tudi otroke okameni. Razvadi jih in jih pusti v grešne priloznosti, dovoli jim vse, kad se jim poljubi, pa bodo hitro najhujše trme. Ako se starši vpričo otrok prepirajo, zasramujejo učitelje, duhovnike, takrat lastnim otrokom ubijajo ubogljivo srce. Teško boš vodil konja, če ga ne deneš na brzdo!

Teh petnajst naglavnih grehov se je pri vzgoji otrok najbolj varovati. Ti so korenine krvavih šib, ki si jih starši sami sadijo v otroško srce in si jih sami spletajo, da jih bodo na stara leta topli z njimi njih lastni otroci. Dobro, krščansko vzgojeni otroci so staršem krona; slabo vzrejeni otroci pa so bič, pred katerim najstarše obvaruje sam Bog!

Slomšek konča takole: Mali šmarren je lep družinski praznik, saj nas



spominja sreče, ki sta jo užila Joachim in Ana, ko sta kot posebni dar božji dobila prvo in edino dete - Marijo. Ne da bi vedela, kako velik zaklad jima je Bog dal - saj še slutila nista, da bonjuna hčerka Mati Odrešenikova - sta se ji z vso ljubeznijo in skrbjo posvetila. Zavedala sta se, da je vsak otrok mnogo obetajoča rastlina, ki jo ob sodelovanju staršev sam Bog zasadi v posvečeni vrt

družine. Zato mislimo, da bi ne mogli lepše praznovati Marijinega rojstva, kakor če krščanskim staršem damo nekaj čisto določenih in podrobnih navodil ter nasvetov, kako naj vzgajajo svoje otroke. Naj vam bo, dragi starši, to berilo vzpodbudna pridiga v svetišču domače družine, naj vam bo prijetno in koristno vodilo pravega krščanskega družinskega življenja!



Pota božje previdnosti /Nadalj. s str.279/

Louisa je bila bolna na pljučih. Zdravniški pregled je pokazal, da je njena jetika negativna, torej ni bilo nevarnosti za nalezljivost. Zato so ji dovolili, da je lahko med otroki. V tem je videla blagoslov božje previdnosti. "Čeprav sem bila resnično bolna, vendar preiskava ni našla izločkov bacilov. To dejstvo mi je dalo možnost, da bi redovno življenje le lahko začela... Grofici nisem nič povedala o napadu. Opravičila sem se, ker nekaj dni zaradi prehlada nisem mogla v Otroški dom. Čez nekaj dni sem se vrnila k družini. V vseh težavah mi je dajala moč preprosta molitev: Presveto Srce Jezusovo, vate zaupam!..."

#### DIH SMRTI

Grofica je imela na griču blizu Bergama posestvo s čudovitim parkom in starodavnim poslopjem, ki sicer ni nudilo prevelike udobnosti, a je bilo zaradi svežega zraka in pa sonca zelo primerno za bolnika. In prav to je potrebovala Louisa. Šla je tja in sprejela skrb za otroke. Grofica je postala njena iskrena prijateljica. Zdravje se je Louisi zelo izboljšalo. A mesec pozneje je zopet nekaj doživela, kar je naredilo

nanjo silno močan vtis.

Nekega večera je sedela ob velikem domačem ognjišču. Pravkar je bila družini postregla s kavo. Gospa je odšla v gornje prostore, da bi otroke spravila k počitku. Louisa pa je bila zaposlena z drobnimi opravili, ko so ji naenkrat prsti otrpnili. Začutila je, da umira in prepričana je bila v trenutku, da duša zapušča njeno telo. Vsa ta smrtna slabost jo je napadla tako nenadoma, da drugi še opazili niso. Vse je prikrila in se počasi splazila v svojo sobo. Bila je močno prevzeta. Ko je tako zrla smrti v oči, jo je navdala - kot sama pripoveduje - le ena skrb: "Nisem imela časa, da bi postala redovnica!" Ob tej misli je vsa prestrašena začela zaupno moliti in prositi Gospoda, naj jo pusti živeti vsaj še toliko časa, da bo lahko spolnila svojo obljubo. Trdno je sklenila, da bo čim preje storila potrebne korake za dosego redovnega poklica.

Vsaki teden je šla vsaj enkrat v Milan. Tam je opravila spoved in je tudi obiskala mater Reggio. Pri teh prilikah je hodila iz samostana do samostana. Bog vedi, koliko jih je obiskala, a nobeden je ni privlačil.

Dalje prih.



**K**metje pravijo, da delajo čebele škodo na grozdju, čebelar pa to odločno taji. Kdo ima prav?

Čebelarji pravijo - in to bo baje držalo - da čebele nimajo posebne rilčka ali bodalca, s katerim bi navrtale grozdno lupino: torej ne morejo škodovati jagodam. Vinogradniki pa so videli in še vidijo, kako premnoge čebele srkajo sok iz jagod in jih popolnoma izpraznijo, da ostane gola lupina.

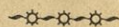
Res bo, da čebele zdravih jagod ne načnejo. Je pa več vrst grozdja in nekatere jagode imajo tako nežno lupinico, da se pretrga pri najmanjšem pritisku. Taka vrsta je portugalka. Kako leto pa je grozdje bolno po oidiju ali grozdni plesnivosti in ima zaradi tega lupino, ki hitro počni. Takrat pa so čebele vesele in jim ni treba iskati portugalk. Tedaj se ga nasrkajo po mili volji. Tudi jim včasih ose načno lupino, ali pa ob deževju grozdje samo razpoka in pripravi čebelam obilno pašo.

Naj torej naš Father John še tako zagovarja svojo "živinico" - bo le držalo, da so grozdju škodljivke. Ingornjemu razlaganju moramo pristaviti še to, da se v praznih grozdnih lupinah razvijajo očetne glivice, ki pridejo ob trgatvi v mošt in napravijo vino zelo kislo.

No, zato čebelo še ne bomo ožigosali kot pijanko, če rada grozdje

"zoblje". Toda ima tudi vino rada, posebno sladko. Nekateri čebelarji zmešajo sladkega vina z vodo in ga dajo čebelam piti. Takrat menda čebele znašajo med skupaj kot neumne. Nekatero pijano čebelo se od dela čisto izčrpajo. Če pa jim daš piti samega vina, čebele ne poznajo meje svoje žeje. Tako se ga nasrkajo, da obleže ali pa se opotekajo kot pravi pijanci. Le v enem oziru so bolj pametne kot ljudje: kolnejo pa ne, četudi se ga naluckajo čez mero. Vsaj v tem mi bo dal naš p. čebelar menda prav...

A treba je poudariti in pribiti, da vsa škoda, ki jo čebele povzročijo grozdju, ne odtehta koristi, ki jo prinese sadnemu drevju: s prenašanjem cvetnega prahu oplode cvetove. To se pravi, da nam čebele - pa četudi so včasih grde pijanke - poskrbe za sadje. To dobro vedo sosede lemontskih frančiškanov - naše častite šolske sestre, ki nam vsako leto pošljejo veliko najlepših jabolok iz svojega sadovnjaka. To pa zato, ker čebelar Father John spomladi, ko je sadno drevje v cvetju, naroči svojim "pijankam": Pojdite k sosedam in letajte po jablanah od cveta do cveta, da bodo v jeseni polni jerbasi rdečih jabolok!... Kdor ne verjame, naj pride pa pogledat v Lemont, kako čebelar poveljuje svojim regimentom!



O.

**BARAGOV DAN** bomo praznovali Slovenci na ameriških Brezjah v nedeljo Medenega piknika dne 6. septembra. Med procesijo k luški votlini ob pol enajsti uri dopoldne bomo molili sveti rožni venec za Baragovo skrajšnje proglašitev blaženim. Nato bo pri votlini opravil pontifikalno sveto mašo Rt. Rev. Joseph L. Zryd, P.A. generalni vikar marquetteške škofije, ki bo imel tudi govor.

Lepe slovesnosti našega svetniškega rojaka Baraga se gotovo udeležite!

# LEMONTSKI ODMEVI

Zopet imamo precej poročati o naših lemontskih slovesnostih. Ena za drugo se vrste in vse so prijetno domače - so pač ameriške Brezje, kjer se vrše, košček domovine, pa četudi daleč za morjem.

• Dan Slovenske Ženske Zveze dne 19. julija je privabil mnogo članic in njih svojcev od blizu in daleč. Pri sobotni večerni pobožnosti je govoril p. Robert, nato se je razvila procesija z lučkami proti jezeru. Žal je začelo deževati in smo morali procesijo predčasno zaključiti. Je pa zanimivo, da so vsi udeleženci ostali v spre-

vodu do zaključka: niti dež niti grom in bliski jih niso ostrašili. Pri pogledu na razsvetljeni park so pozabili na slabo vreme. Je bilopa zato naslednji dan lepo in ne preveč vroče. Službo božjo s krasno pridigo, katere misli lahko berete v "Zarji", je imel duhovni voditelj SŽZ, p. komisar Aleksander. Popoldne pa je bilokrog Baragovega doma živa - hen piknik, ki je privabil tudi mnogo popoldanskih obiskovalcev iz bližnje okolice.

Drugo leto pa na veselo svidenje, so nam klicale romarice ob odhodu. Mnogo jih je prišlo prav iz Ely, Minn.

• Prekmursko romanje na nedeljo sv. Ane je imelo to posebnost, da je ta dan p. Aleksander, ki je opravil romarsko sveto mašo pri votlini s pridigo, blagoslovil tudi novi križev pot. Romarji so spremljali duhovnika od postaje do postaje in z ganotjem na obrazih prvikrat v parku opravljali pobožnost križevega pota. Popoldne po litanijah je bil blagoslov avtomobilov. Tudi ta dan je bilo na našem gričku zelo živahno.

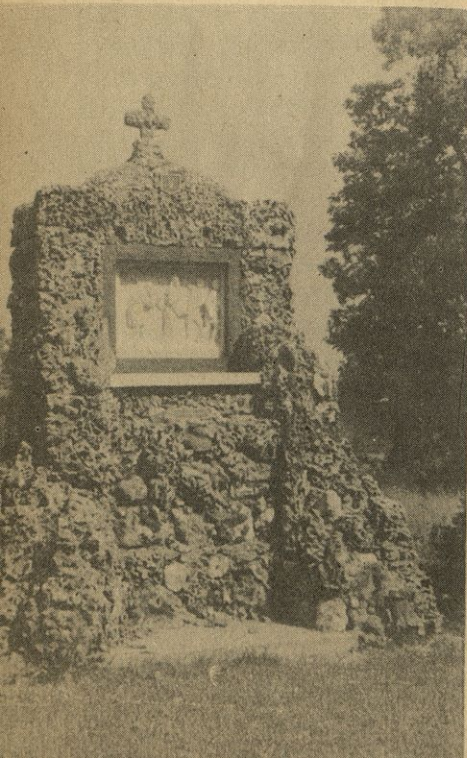
Ena izmed postaj našega križevega pota.

Prekmurskim rojakom, ki so darovali za postaje, izrekamo ob tej priliki še enkrat našo iskreno zahvalo.

• Tretji veliki romarski shod pa je bil pri nas dne 15. in 16. avgusta. Nad 150 članic clevelandskih Oltarnih društev je prišlo na ameriške Brezje. Že ob prihodu v soboto zjutraj so imele romarice sveto mašo z nagovorom p. Odila. Ob petih popoldne so imele prvo pobožnost v še nedodelani Rožnovenski dolinici, ki bo po njihovi zaslugi in darežljivosti tako lepa. Po blagoslovu dolinice in kratkem nagovoru voditelja romanj p. Odila so tu prvič molile skupno serafinski rožni venec.

Zvečer je imel govor p. Kalist, po blagoslovu z Najsvetejšim pa se je razvila procesija s svečami. Molili smo kot običajno rožni venec in končno peli litanije, ob postajah križevega pota pa smo spotoma opravili premišljevanje Gospodovega trpljenja.

V nedeljo ob sedmih je bila obhajilna sveta maša vseh članic s pridigo p. Odila, nato maša z ljudskim petjem. Ob enajstih pa je bila kar v cerkvi, kjer je zaradi



klopi za starejše bolj pripravno, romarska maša, katero je s pridigo opravil p. Valerijan. Ob dveh so bile pete litanije, od štirih do petih pa molitvena ura. Po poslovilni večerni slovesnosti so romarice busi odpeljali na chikaško postajo. Solznih oči so se romarice poslavljale od Marije Pomagaj in ji obljubljale, da bodo drugo leto spet prišle, če jim bo dala zdravje. Toliko petja in molitve naša Marija že dolgo ni slišala.

● V petek, soboto, in nedeljo (2. avgusta) so bili pri nas farani jolitske grškokatoliške fare s svojim duhovnikom. Tako smo imeli dvakrat sveto mašo po vzhodnem obredu. Ker je bila to nedeljo porcijunkula, so obiskali našo cerkvičo župljani lemontskih fara. Na predvečer je imel angleški govor p. Klemen, v nedeljo popoldne pa pasijonist p. Kilijan.

† V molitev priporočamo slovenskega duhovnika Rev. Antona Dolinarja, ki se je smrtno ponesrečil z avtom in so ga dne 5. avgusta pokopali na štefanskem pokopališču v Minnesoti. Pogreba se je skupno s prevz. škofom Rožmanom in Msgr Omanom, ki sta nas obiskala na poti v Minnesoto, udeležil p. Jožef.

Naj blagi Rev. Dolinar počiva v miru!

● Iskreno se zahvaljujemo Mr. in Mrs. John Perme iz Chicaga, ki sta naši romarski cerkvi naročila iz Pariza krasen mašni plašč.

Mrs. Frances Jalovec in vsej njeni številni družini iz Arga, Ill. pa naša zahvala za bandero Marije Pomagaj, ki bo lep okras našim procesijam.

● P. Robert je 15. avgusta pomagal na božji poti v Carey, Ohio, naslednjonedeljo pa p. Bazilij, dočim je p. Jožef vodil štirideseturno pobožnost na župniji Svete Trojice v Moon Run, Pa.

● V bolnišnici smo imeli v teh mesecih dva iz naše srede: P. Odilo je zbolel ravno pred romarskim dnem SŽZ in smo ga težko pogrešali. P. Kazimir je tudi nekaj dni poležaval v St. Joseph's Hospital. Na srečo sta se oba po nekaj dneh vrnila domov.

Prav zdaj (19. avg.) pa je v bolnišnici Mrs. Hoge, mati p. gvardijana, ki ji je v nedeljo v kuhinji romarskega doma spodrsnilo in si je zlomila nogo. Upamo, da bokmalu zopet zdrava.

† Naš klerik fr. Tadej je dobil iz starega kraja žalostno vest, da se je njegov 22-letni brat z

elektriko smrtno ponesrečil. Priporočamo ga v molitev, sobratu pa izrekamo sožalje!

● Skoraj po vsakem romanju smo dobili v nabiralniku kaj razglednic, ki so jih naši romarji pisali znancem, pa so pozabili napisati naslov. Če si komu iz Lemonta pisal, pa razglednice ni dobil, se le skušaj spomniti, če si tudi ti morda pozabil na naslove.

● Ste tikce za žrebanje MEDENEGA PIKNIKA, ki smo vam jih poslali, že vrnili? Vsem želimo obilo sreče!

Isto nedeljo bopri nas fara sv. Štefana iz Chicaga. Vabimo pa tudi vse ameriške Slovence za ta dan na ameriške Brezje, saj bo to nedeljo letošnji zadnji veliki romarski shod: proslava BARAGOVE STO-LETNICE, kar je bil imenovan za škofa. Baragov naslednik, marquettski škof Noa, žal ne more priti med nas, bo pa med nami njegov generalni vikar in predsednik Baragove zveze, Mons. Joseph Zryd, ki bo imel pri votlini sveto mašo s pridigo.

Ker je naslednji dan državni praznik (Labor Day), je tudi oddaljenim dana možnost prihoda. Če bo v soboto pri nas že dovolj romarjev, bomo imeli zvečer procesijo z lučkami.

## KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

• KANSAS CITY, Kans. - Pošilja Mrs. J. Kostelec: Častiti oo. frančiškani! Romarice iz Kansas Cityja Vas lepo pozdravljamo. Zadnjič smo prav srečno prišle domov iz lemontskega romanja, brez najmanjšega zadržka. Ves čas našega bivanja pri Vas smo se tako dobro počutile, saj ste bili vsi do nas tako dobri in postrežljivi. Moja hčerka pravi, da še nikjer ni videla tako lepo urejenega prostora, kot je Vaš. In kar je največ vredno: vse ste sami delali, še Romarski dom je zidan s posvečenimi rokami varuhov ameriških Brezij. Slovenci so bili vedno znani po pridnih rokah in to se vidi prav zgovorno pri Vas v Lemontu.

Bog daj, da bi vse lepe pridige, katere smo slišale pri Mariji Pomagaj, ostale v naših srcih. Naj Brezjanska Mati usliši vse prošnje ljubečih mater, kakor nam je rekel Father Urankar, da mati najbolj skrbi za dušni blagor svojih otrok.

Še enkrat lepa hvala za vse in na svidenje drugo leto. Pozdravljam vse soromarice, posebno pa one iz Clevelanda in pa rojakinje iz Loškega potoka, s katerimi sem se srečala!

• CLEVELAND, Ohio - Piše Mary Sluga: Pošiljam Vam naročnino za drago Ave Marijo in Koledar, ko se brat Antonin več ne oglasi. Nam je kar dolgčas po njem. Zlasti pa čutim praznoto od smrti moje preljube sestrice Angele Polis, ki je bila tudi stara lemontska znanka in romarica. Morda imate zanjo malo prostora na Zapečku.

Moja draga Angela, kako rada bi ti napisala celo knjigo v slovo, ki

sva ga morali vzeti 24. aprila, ko Te je Bog poklical. Gotovo Te je bogato poplačal za vse Tvoje trpljenje v boleznih skozi dvajsetlet. Vedno sem Te tolažila: ko bo prišla pomlad z gorkim soncem, se bo obrnilo na bolje. A temu ni bilo tako in prišel je dan, katerega smo se vsi tako bali. Ko sem prihitela v bolnišnico, sem mislila, da Te bom našla vso obupano in z grozo obdano, pa je bilo vse drugače. Mirno si molila k nebeškemu Očetu za nas vse, zlasti pa za svojo dušo. Pozdravljala si nas in roko dajala v zadnji pozdrav. Vsi smo bili okrog Tebe: domači, duhovniki, zdravniki... a življenja Ti nismo mogli rešiti. Vdati smo se morali v zavesti, da Te hoče imeti Bog.

Ljuba moja Angela! Koliko ur smo skupaj preživele, toliko Ti imam povedati, pa Te ni. Zopet je prišel čas romanja v Lemont, katerega si se vsako leto tako veselila in se tam kar poživila in pozdravila. Tako rada bi videla roženvensko dolinico, za katero si nabirala darove. Pa je bila božja volja drugačna.

Tako si skrbela za vse, zlasti za domače v starem kraju. Koder so romali Tvoji številni paketi, vse žaluje za Teboj. Tvoj dom je tako prazen, saj ljubeči Te soprog in pa ljubljene hčerke še zdaj ne morejo pozabiti Tvoje ljubezni. Tolaži nas, da si v nebesih. Gotovo si se pridružila očetu in našim rajnim bratcem, da skupaj prosite za nas. Naj pridemo vsi za Vami iz te solzne doline v nebeški Lemont k Mariji! Tebi pa kličem še enkrat: Z Bogom in v miru počivaj! Pri Mariji Pomagaj nam pripravi prostor!



● **BIWABIK, Minn.** - Piše Mr. Peter Strupi: Pošiljam Vam naročnino za sebe in še naročnino za kako samostansko sestro ali slovenskega misionarja v tujini, ki še ne prejema Vašega mesečnika.

Naj še omenim, da sem z Ave Marijo zelo zadovoljen in sem ji nje preprosta a bogata in pestra vsebina zdi kot nalašč za večerne urice po delu. Zato želim Vašemu mesečniku, da bi še dolgo uspešno deloval v boju za krščanska načela pod geslom: Svet Kristusu!

● **GREAT FALLS, Mont.** - Pošilja Mary Hocevar: Pa prejmite še od mene skupno z naročnino iskrene pozdrave. Ave Maria me vedno tako razveseli, saj drugače je pri nas letos zelo žalostno. Zadela nas je povodenj in veliko ljudi je moralo zapustiti svoje domove. Z letali so jih reševali, da so jim ohranili vsaj življenje. Voda je odnesla mostove in vse razkopala. Najhuje so bili prizadeti ravno kraji, kjer so živeli stari upokojeni rudarji.

Ljuba Marija, le Ti nas tolaži, saj se vsi k Tebi zatekamo in pomoči prosimo!

● **EUCLID, Ohio** - Pošilja Frank Kovacic: Prejel sem v redu pošiljko Vaših mašnih knjižic. Pri sveti maši sem takoj preizkusil "Zdravnik moje duše". Odločil sem se, da te knjižice ne pošljem v domovino, am-

Dragi p.urednik! Pošiljam lepe pozdrave Ave Mariji, ki mi jo mama redno pošilja na mojo novo postojanko. Prav rad jo prebiram, da se tako spomnim na slovensko besedo. Sedaj se nahajam v Frankfurtu v Nemčiji in upam, da bom kmalu odslužil svoj rok ter se vrnil domov v New York. Vsem se lepo priporočam v molitev, zlasti Vam pri Mariji Pomagaj. Obenem pošiljam svoje iskrene pozdrave vsem znancem v New Yorku in Brooklynu, tudi Fathrom na Osmo cesto. To bom zopet zaigral na accordion v naši farni dvorani, da bo veselje! - Charles Penko

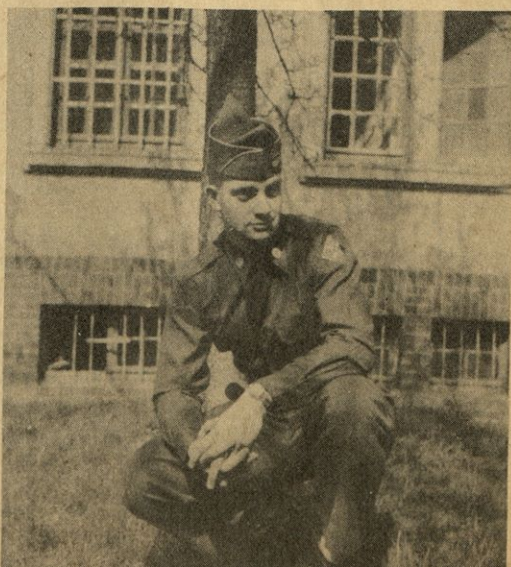
pak bo meni služila. Vem, da me bo privedla v sveto nebo, če bom živel po tem, kar me uči.

Knjižica nas tako lepo uči kesanja nad grehi. Pri sklepu mašnih molitev se tako lepo bere: "O moj Bog, kako bi bil pač nehvaležen, ko bi vnovič privolil v greh, odkar sem videl, kar se je tu godilo. O moj Bog, nikdar ne smem pozabiti, češar si me opomnil po tej skrivnosti; namreč bolečin, ki si jih prestal v svojem trpljenju..."

Ponovno naročam pet izvodov tega molitvenika, da ga pošljem v stari kraj, če bo srečno prišel.

Vam pa hvala, da jih imate v zalogi. Hvaležen sem Vam iz srca!

● **GRATKORN, Avstrija** - Pošilja Sr. Dafroza Rezek: Z velikim veseljem sem brala v Ave Mariji, da mi boste list še nadalje pošiljali. Z molitvijo in največjim veseljem se Vam zahvalim. In tisočkrat se zahvaljujem tistim dobrotnikom, ki plačujejo za mene naročnino. Sem že molila in še bom, kakor sem obljubila: petdeset rožnih vencev, dvajset križevih potov in darovala deset svetih obhajil za mesec. Ste napisali v Ave Mariji, da toliko gotovo nisem dolžna. In vendar bom obljubo redno izpolnila, tako imam rada Ave Marijo. Saj bo Devici Mariji v čast in mojim dobrotnikom v korist



in zahvalo. Res imamo redovne osebe predpisani dnevni red in veliko dela, a hočem biti iznajdljiva in tako najdem čas tudi za to molitev.

Čestitam Vam, dragi oo. frančiškani, da je Vaš red tako goreč v pospeševanju pobožnosti do Matere božje. Po vsem svetu imate najlepše Marijine cerkve. Kako je lepo, da ste slovenske Brezje presadili tudi v Ameriko.

Še enkrat: Iskren Bog plačaj!

## NAŠI POKOJNI

Mr.KAPSCH, Colorado Springs, Colo.  
 Marie PALCIC, Barberton, Ohio  
 John MIHELICIC, St.Louis, Mo.  
 Josephine JANCAR, LaSalle, Ill.  
 Agnes MOLEK, Forest City, Pa.  
 Frank GOSAR, Willard, Wis.  
 Stephen KOBILLY, Ely, Minn.  
 John CESNIK, Cleveland, Ohio

R.I.P.

Javno se zahvalim čudodelni Materi božji za povrnjeno zdravje moji hčerki. Kdor se zateče k Mariji, nikdar ne prosi zaman! - Mrs. Rose Šabec, Cleveland, Ohio.

Morala sem se podvreči nevarni operaciji desnega očesa. Priporočila sem se presv. Srcu Jezusovemu in Mariji Pomagaj ter sv. Luciji, patroni za oči. Srečno sem vse prestala in se zdaj javno zahvalim. - Mrs. Margaret Tomsha, Valley, Wash.

Izrekam javno zahvalo božjemu Srcu Jezusovemu, ki mi je pomagalo v važni zadevi! - Mrs. Maria Hochevar, Cleveland, Ohio.

Zahvaljujejo se za uslišane prošnje Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, sv. Krištofu in Frideriku Baragu: Družina Skubic, Josephine Gruden, Andrej Habjan, N.N., Katie Govednik, Josephine Kocjancic, Sonja Kregar, Dana Oštir, Josephine Fritsch, Joseph Benc, Katharina Slemec, Joseph Stara-sinich, Mary Turk, Družina Kebe, Mrs. Joe Champa, Frank Koren, Terezija Potokar, Mrs. Travnikar.



### DAROV /preostalo od prejšnje številke/

ZA ROMARSKI DOM: Po \$5: J.Gornik, J.Mulec; po \$3: Mrs.Kolenko, A.Klancar; po \$2: M.Komin, A.Pipan; po \$1: J.Kurilich.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO: Po \$200: Mr.Mrs.M. M.Sedlak; po \$20: J.Champa; po \$15: F.Stegu; po \$10: A.Muha, L.Zupancic; po \$5: M.Marolt, K.Sunich, F.Zeljko, J.Fritch, N.N., J.Bernot, J.Gornik, F.Prhne; po \$4.50: V.Ovca; po \$4: M.Kure, L.Pancar, M.Jaklich; po \$3: J.Rus; po \$2.50: I.Vidmar; po \$2.25: J.Zalar; po \$2: M.Zakrajsek, Mrs.Kolenko, A.Setnicar, A.Sernel, F.Grdadolnik, P.Krzisnik, N.N.; po \$1.50: J.Jakel, F.Muha, A.Borsnik, M.Vavpotic, F.Gliha, I.Mesek, J.Spindler; po \$1: F.Racher, A.Kamninar, M.Giura, J.Mihelcic, M.Merkel, L.Simcic, M.Kosir, C.Holencek, B.Omahne, A.Knaus, M.Oblak, B.Omahne, F.Hren, I.Buh, M.Gorse, A.Rauch, J.Kristofelc; po .75¢: R.Usnik; po .50¢: M.Omerza, J.Horzen, A.Strazar, M.Luzar, A.Zaman, A.Jerman, J.Dolgan, A.Nemgar, A.Kosec, R.Ladstatter, L.Kregar; po .30¢: J.Modec; po .25¢: A.Volovick, M.Prasnikar, F.Muren.

ZA LUČKE: Po \$10: M.Ciuha, J.Strohen; po \$5: M.Barbis, S.M.Pod; po \$3: S.Leksan; po \$2.50: M.A.Pinculic; po \$2: L.Strucelj, J.Pogljajen, A.Urbana, M.Udovich, L.Stonich, A.Prijatelj, J.Mramor, F.Grdadolnik, M.Janezic, M.Bizjak, T.

Paukovic, P.Zupan, G.Opeka, M.Marincic, A.Lovsin, N.N., A.Rauch; po \$1.50: F.Korenchan, A.Buttina, T.Derchar, P.Rihtar, V.Kmetich, J.Dragovan, A.Gall; po \$1: Mrs.Lokar, C.Pobega, M.Smole, J.Fraus, J.Mausar, F.Peterka, A.Andrejasich, J.Plut, J.Tursich, N.Crnetic, M.Ivancic, G.Intihar, L.Shraj, A.Knaus, A.Major, A.Bozeglav, A.Kavcic, F.Mivsek, L.Strucelj, A.Vintar, J.Zver, F.Snyder, A.Hoefflerle, E.Gross, F.Marnik, A.Pristav, F.Kamin, J.Stepec, A.Drolc, M.Jesenovec, Mrs.Gregory, L.Kuhar, M.Zupancic, M.Brickner, L.Oresnik, J.Petrincic, M.Jaklich; po .75¢: F.Tomsic; po .50¢: J.Stusek, V.Ambrose, J.Margetich, J.Centa, M.Lavsh, F.Slapnicar, T.Kerkoch, A.Lagoja, M.Obdstar, M.Marinko, F.Kosem, A.Pelko, J.Tolar, A.Cadonic, J.Kristofelc, M.Rangus; po .25¢: U.Barkar; po .20¢: N.N.; po .15¢: A.Kompare.

DAR LISTU: Po \$5: J.Asseg, J.Polz, J.Gornik, N.N.; po \$3.50: Bro.S.Repolust; po \$3: J.Cimperman, M.Cimperman, M.Janezic; po \$2.50: Rev.J.Cvelbar, Rev.Dr.J.Gole, J.Mazovec, F.Persha Jr., A.Horzen; po \$2: L.Bohinc, M.Selak, Mr.Gerbec, M.Mismas, Rev.S.Jazbec; po \$1.50: F.Strlic, B.Bezjak, I.Peternel, M.Ciuha, T.Ellis, J.Strumbly; po \$1: F.Martich, R.Bavec, A.Kamninar, J.Kerzan, R.Terselic, R.Ladstatter, J.Mulec, M.Vajda; po .50¢: B.Gornik, J.Ancel, P.Jelincic, F.Sifrer, L.Svajgar, C.Kocevar, A.Rus, Mrs.Govednik, J.Fraus, M.Oberstar, M.Kosir, J.Plut; po .25¢: L.Deblock, F.Cerar.

## DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

ZA SV.MASE: Po \$66: A.Klimcak; po \$54: J.F. Pirman; po \$45: A.Novak; po \$30: J.Kozumplik; po \$20: Mrs.Plevnik, A.Grnec, M.Anzlin; po \$17: L.Jeza; po \$10: J.Petricinc, A.Mihelich, M.Bernard, Kopal Fam., A.Dijak, A.Gustin, F.Holesek; po \$9: M.Trusnik, J.Kodrich; po \$8: M.Prazen, M.Sodec, T.Terselic, T.Valant; po \$7.50: M.Seneca, M.Potocnik, J.Potokar; po \$7: E.Muha, R.Gorup, A.Rangus, J.Pirc, Neighbors, A.Koz; po \$6: Cebular, M.Klun, C.Schuster, H.Schabb, A.Staudahar, M.Adam, A.Klemcak, F.Raischel, F.Petric, M.Klobuchar, L.Pistello, J.Perko; po \$5: Kapsch, J.Kapsh, A.Mirtman, M.Hochevar, P.Hohrum, F.Kostelic, V.Rebreg, Mr.Fister, J.Horvat, B.Gregorash, G.Mlakar, P.Wackerlein, J.Starasinich, F.Rabacki, Mrs.Kovacic, F.Melavec, E.Loncaric, K.Smolic, P.L.Chemazar, R.Rebek, K.Strucel, J.Satkovic, M.Puhek, J.Ajster, J.Turk, M.Zezelan, M.Tomed, F.Klun, L.Repar, M.Rakar, Harry, A.Grdina, A.Hocevar, L.Kozlevcar, F.Martino, J.Meehan, A.Novlan, F.Novak, J.Nemanich, F.M.Orazem, J.Nose, S.Opalich, K.Pugel, J.Jakos, V.Zakrajsek, A.Verhotz, R.Kreslin, M.Grosko, J.Petra, B.Buric, K.Zivalich, M.Petan, A.Grnec, N.Odar, E.Zupanic, J.Horvat, J.Pintar, F.Tomsic, J.Stepic, V.Ruppe, J.Krasovec, A.Orazem, V.Slana, A.Kozel, M.Gornik, Mrs.Capuder, I.Zakelj, M.Tersar, J.Krall, J.Leskovec, G.Woods, Mrs.Lasky, N.N., F.Mernik; po \$4.50: J.Rosam, M.Rebek, A.Levar; po \$4: Prost, Mozič, Vidic, M.Kobe, P.Laurich, Mrs.Kozel, M.Batich, F.Strainer, F.Less, Mrs.Brata, M.Bildhauer, F.Kerkoc, V.Vovk, M.Sorsek, M.Kokalj, V.Turk, A.Petkovic, M.Kastigar, J.Vincek, M.Delak, F.Shega, M.Kuncic, M.Gornik, A.Coff, M.Raj, C.Zivalich, J.Turk, J.Menart, F.Novak, A.Purkart, F.Juvancic; po \$3.50: R.Kocjan, A.Perushe; po \$3: M.Bucar, J.Krumberger, J.Kristofec, N.N., J.Vehar, R.Zgajnar, A.Pucel, P.Kurec, C.Vertovec, M.Salatnik, M.Sterk, M.Kruzynski, N.N., Mrs.Preloznik, J.Zupan, M.Tomse, F.Horvat, Mrs.Primozic, Mrs.Zakrajsek, J.Petric, M.Crtalic, M.Glivar, M.Kovacic, M.Vucko, J.Pajkos, M.Kolenc, A.Pogacnik, M.Mencin, N.Marentich, A.Federanko, M.Jakse, T.Mihevc, A.Strubel, F.Shenk; po \$2.50: B.Kobe, F.Lupsina, P.Podgornik, J.Schumitsch, T.Kolegar, A.Roch; po \$2: T.Lesar, Danicic, M.Kastelic, A.Rauch, F.Kastigar, M.Tomsha, M.Shircl, J.Nemanich, R.Strmac, J.Vehar, L.Yeager, J.Kersman, T.Urbiha, J.Orasin, J.Brlavec, M.Tekavec, R.Urbanc, F.Selko, Mrs.Levar, M.Somrak, M.Susha, A.Cirej, T.Luzar, A.Prek, M.Koder, J.Gosak, M.Fajfar, M.Jamnik, J.Fajfar, F.Mish Jr., N.N., M.Kastigar, Mrs.Repar, Mrs.Urbiha, F.Vesel, V.Domeri, M.Petric, M.Kozlevcar, M.Oresk, M.Mocnik, K.Zerdin, J.Zabukovec, M.Srekar, M.Lapacinski, A.Vintar, A.Novak, M.Knap, P.Kokal, M.Spehar, T.Kodelja, U.Strubel, M.Sluger, T.Panion, S.Forti, M.Ogrinc, M.Luzar, F.Kaucic, F.Kostelic, N.N., F.Mihelcic, J.Ross, L.Shuster, F.Krebelj, J.Hiti, M.Tavcar, F.Anzicek, F.Jalovec; po \$1.50: V.Sebenik, A.Cadonic, M.Sadar, A.Bradac, N.N., M.Zerovnik, F.Lamuth, A.Birsa; po \$1: M.Brickner, T.Zajc, S.Knaus, J.Pintar, M.Bucar, J.Videtic Fam., A.Mrak, J.Shine, J.Novak, Miss Rangus, F.Petelin, J.Kobal, T.Kovacic, E.Dolinsek, A.Cherne, M.Pornath, Mrs.Kolar, N.N., Mrs.Polak, A.Strukel, M.Gregorach, M.Bartol, A.General, Mrs.Drobnic, J.Petek, Mrs.Skvarek, M.Pribich, Mrs.Gorjup, A.Bizjak, A.Perko, H.Zlindra, S.Koler, Mrs.Hanert, U.Smrke, M.Nalepa, A.Cekada, Mrs.Drobnic, L.Izanc, J.Novak, J.Vrhovec, M.Thomas, P.Pauchar, M.Starich, M.Prsa.

ZA LUCKE: Po \$10: F.Pirman; po \$5: J.Turk, Mrs.Kness, J.Ross, M.Dezelan, M.Pavcek; po \$4: F.Petric; po \$3: M.Rebich; po \$2.50: A.Shoner, R.Urbanc; po \$2: F.Brancel, H.Galicnik, A.Major, M.Sterk, Mrs.Primozic, Mrs.Zakrajsek, M.Petric, J.Satkovich, N.N., Mrs.Skvarek, F.Groha, Mrs.Krizmanic, Zorman Fam, M.Jeric, F.Mohar, L.Kocevar, R.Koss, J.Turk, A.Pogacnik, J.Mramor, K.Subic, J.Kerzic, J.Malovic, M.Brinovec, C.Vidmar; po \$1.50: M.Bucar, J.Barle, J.Meserko, J.Planinsek, A.Gliha, M.Boldin, A.Milavec, M.Zupanic, A.Znidarsic; po \$1.20: M.Bozicevich; po \$1: A.Gradishar, A.Bradac, M.Lavsh, R.Stimec, J.Barbis, R.Zgajnar, F.Tonja, J.Shine, G.Strainer, Mrs.Doles, N.N., M.Lusha, M.Kokalj, A.Casl, A.Petkovec, F.Mish, M.Kruzazinski, J.Pivec, M.Kastigar, M.Gregorich, B.Tomsic, Mrs.Sadar, J.Kamnik, A.Mavri, M.Kozlevcar, M.Delak, M.Puhek, A.Bizjak, J.Shuster, Satkovich Fam., Delicchio Fam., M.Debelak, A.Drolc, M.Uslovic, Mrs.Blatnik, J.Ellis, A.Nemgar, R.Krall, J.Tomsic, J.Jakic, M.Jugovitch, M.Mernik, C.A.Tercek, T.Kodelja, J.Menart, L.Simec, Mrs.Jelencic, F.Brence, M.Crtalic, M.Halas, M.Kolenc, J.Kodrich, T.Plut, P.Pauchar, A.Strubel, F.Brancel, J.Glinsek, M.Glinsek, J.Luschen, C.Strucin, F.Jaklic, J.Kuret, C.Zalec, I.Mramor, A.Pristov, N.N.Odar; po .50¢: F.Kastelic, A.Udovich, R.Gorup, M.Zerovnik, J.Novak, J.Gosak, M.Fajfar, J.Rosam, Krainer, H.Pernush, Mrs.Hraster, I.Krall, L.Izanc, A.Coff, F.Mislej, M.Spehar, J.Ruppe, A.Kodric, L.Kozelj; po .30¢: M.Kozel; po .25¢: Mrs.Repur.

DAR LISTU: Po \$4: U.Strmole; po \$3: D.Strmisha; po \$1.50: J.Raj; po .50¢: R.Urbanc, M.Mrak; po .25¢: M.Pausha.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO: Po \$120: F.Jalovec; po \$26: F.Pirman; po \$25: F.Nose; po \$19: J.Plut; po \$10.50: A.Braeger; po \$10: Cebular, J.Mihelic, Mrs.Spindler, M.Kucic; po \$5: A.Skerjanec, F.Zalec, A.Levar, F.Glavic, M.Brezar, A.Skrinar; po \$4: C.Goetz, J.Turk; po \$2.50: Rev.J.Vargo, M.Hochevar; po \$2: R.Stimec, J.Jakic, J.O'Korn, J.Bucar; po \$1.50: M.Kolenc, M.Gornik; po \$1: Mrs.Pristavec, N.N., J.Zajc, Mrs.Gorsin, J.Rehberger, F.Nemanich, M.Ferkul, M.Halas, J.Plut; po .50¢: J.Novak, L.Kadunc, A.Jerman, A.Rosman, A.Gartroza, M.Pakiz, J.Bittenc; po .35¢: J.Rojc, F.Raischel; po .25¢: M.Bicza.

ZA APOSTOLAT SV.FRANČIŠKA: Po \$20: J.Gruden, C.Sprajcer, J.Stepic, C.Sprajcer, J.Novak; po \$10: F.Pirman, J.Zakrajsek, M.Mlakar, K.Shega, M.Perusek, M.Kos, M.Svigel, M.Tomsic, F.Novak, C.A.Tercek, M.Erzen, F.Zalec, J.Zupin, M.Vine; po \$2: A.Gradishar; po \$1: T.Kodelja.

ZA BARAGOVO ZVEZO: Po \$10: K.Kepic; po \$5: J.Pavlesic, U.Strmole, M.Kuhar; po \$3: F.Pierce; po \$2: M.Dresher, J.Ray, M.Kolenc; po \$1: F.Bittence, M.Trusnik, M.Petro, Mrs.Gorjup, A.Nemgar, F.Shega, M.Mencinger; po .57¢: M.Samec.

ZA ROMARSKI DOM: Po \$25: Podružnica št.2, S.Z.Z., Chicago, Ill.; po \$5: J.Love; po \$3: A.Doles; po \$2: Mrs.Drobnic, M.Puhek.

Če bi kako ime po pomoti izpadlo ali bi bil dar spremenjen, nam sporočite!

CATHERINE STAUDOHAR 4 53  
1328 E. 2 ST.  
DULUTH, MINN.

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

DS

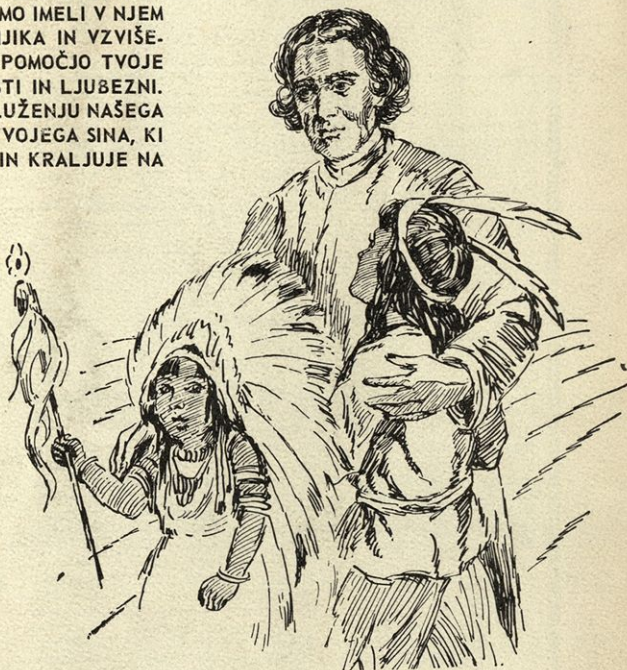
II 48 132 1953



996530222, 9

COBISS a

MOLIMO, O BOG, KI SI V ŠKOFU FRIDERIKU BARAGU DAL VERNIKOM VNETEGA DUŠNEGA PASTIRJA, POGANOM PA GOREČEGA MISIJONARJA, PONIŽNO TE PROSIMO, POVELIČAJ GA, DA BO PRIŠTET MED SVETNIKE TVOJE CERKVE, DA BOMO IMELI V NJEM PRI TEBI MOGOČNEGA PRIPROŠNJIKA IN VZVIŠENEGA VZORNIKA, KI GA BOMO S POMOČJO TVOJE MILOSTI POSNEMALI V GOREČNOSTI IN LJUBEZNI. USLIŠI TO NAŠO PROŠNJO PO ZASLUŽENJU NAŠEGA ODREŠENIKA JEZUSA KRISTUSA, TVOJEGA SINA, KI S TEBOJ IN SVETIM DUHOM ŽIVI IN KRALJUJE NA VEKOV VEKE. AMEN.



Ali si že član

BARAGOVE ZVEZE ?

BARAGOVA ZVEZA ima namen pospeševati zadevo, dabi naš svetniški rojak Friderik Baraga dosegel čast oltarja. Širi zanimanje za našega oltarnega kandidata in pridobiva finančna sredstva, ki so nujno potrebna za preiskovanje Baragovega življenja in čudežev, katere bo Baraga gotovo izprosil, če se mu bomo zaupno in vztrajno priporočali.

Zato naj bi ne bilo ameriškega katoliškega Slovence, ki bi se ne priključil BARAGOVI ZVEZI in postal njen redni član! Molitev za Baragovo beatifikacijo je malenkost, ki jo Bog od nas gotovo zahteva; če hočemo dobiti novega svetnika, si ga moramo izprositi. Dar \$ 1 na leto pa tudi ni preveč in ga zmore vsak.

Ne odlašaj z vpisom! Baraga ti bo delo zanj bogato povrnil!

Sedež BARAGOVE ZVEZE za ameriške Slovence je v Lemontu. Darove sprejema uprava Ave Marije.